Orienteering magazine number one

HALOKEENI

JOULUKUU 2017 (144)

Katsaus suunnistusvuoteen 2017
Pyrintöläiset arvokisoissa
25-manna
Jaoston uusi harrasteryhmä

Puheenjohtajan kynästä

Sami Liponkoski

#munseura

Pyrinnön häshtägiä näkyy nykyään paljon. Se kertoo jostakin. Minulle se kertoo meidän seuramme hyvästä hengestä, yhteenkuuluvuudesta. Minulle se on nimenomaan yhteen hiileen puhaltamista, niitä tekoja joiden kautta seuramme elää ja voi hyvin. Yhtä tärkeää on myös se että #munseura tarkoittaa jokaiselle eri asiaa. Samalla tapaa kuin #jouluksikotiin, #connectingpeople tai #kissmyturku. #munseura on loistava repliikki. Se on noussut suurten joukkoon!

Tiomilan naisten kolmossija, Jukolan miesten kolmossija, Venlojen nelossija, 25 manna voitto... Edustuksemme on takonut kovaa tulosta tänä vuonna. Paremmin kuin 2016. Alkuun oli leiri Espanjassa. Kuukka bro's kävivät oravapolulla, Severi johti orkesteria tekemään loistavat juoksijaesittelyt isoihin viesteihin. Tulosta syntyi. Lisää yhteisiä kotileirejä. Mahtava tunnelma Jukolan viikonlopussa. Tulosta syntyy lisää. Eikä se ole ihme. #munseura toimii. Mutta ei se toimi itsestään. Ryhmien vetäjät, talkoolaiset, me kaikki joudumme tekemään tähän paljon töitä. Siitä iso kiitos meille kaikille, edustamme parasta seuraa ja parhaalla hengellä!

2018 katse tulevaan

Olemme lähteneet mukaan Suunnistusliiton huippuseuraprojektiin. Toiveena on, että tuo projekti antaa meille ideoita ja eväitä seuraavan sukupolven suunnistuksen kehittämiseen. Samalla meidän täytyy tehdä omaa strategiatyötämme. Suunnistusliiton projekti on selkeä merkki siitä, että valtakunnan tasolla suunnistuksen pitää tehdä työtä, jotta se pysyy yleisöä ja rahavirtoja kiinnostavana lajina. Samoin Pyrinnön suunnistuksen pitää pystyä vastaamaan tähän haasteeseen. 2018 tulemme päivittämään jaoston strategiaa ja tavoitteena on saada toiminnan uudistuksia heti aikaiseksi. "The most important part of strategy is execution!" #amerikanjalkaväenkenraali

Ensi vuonna keväällä Tampereen Pyrintö järjestää yhdessä IF Ålandin kanssa kevätkansalliset pääsiäisen aikaan Ahvenanmaalla. Kaikki mukaan vauvasta vaariin aloittamaan kausi ihan uudella tavalla. Toivottavasti mahdollisimman moni pääsee paikalle, niin jokainen pääsee osallistumaan sekä kisoihin, että kisatalkoisiin. Suunnistuksen lisäksi Pyrintö järjestää kesällä nuorten yleisurheilun MM kilpailut ensimmäistä kertaa Suomessa! Tulossa on aivan huikea tapahtuma, jossa osallistujia on yli 160 eri maasta. Tämä vaatii meiltä yhteisiä ponnisteluja kisojen onnistumisen suhteen, mutta lupaa talkoolaisille myös upeita urheiluelämyksiä.

Kaikkea kivaa on siis taas luvassa ensi vuonna. Ja voin jo nyt ennustaa, että pyrintöläiset Punakoneen ja Punahilkkojen johdolla tekevät upeita suunistussuorituksia. Jokainen meistä. Ja jokainen omalla tasollaan. Toivotan kaikille oikein hyvää ja urheilullista vuotta 2018 ja mehän nähdäänkin jo heti vuoden vaihteessa Keski-Tampereen Sprinttiviikoilla!

HALOKEENI MAGAZINE

Julkaisija:
Tampereen Pyrinnön Suunnistusjaosto
Pyhäjärvenkatu 5 H 33200 Tampere

Halokeenin toimituskunta:
Suvi Harju, Saana Vahvelainen

Taittaja:
Mikko Paunu

Halokeenin toimitukseen voi olla yhteydessä sähköpostitse osoitteella:
halokeenimagazine@gmail.com

Painos: 310kpl
Painopaikka: GRANO
Web: tampereenpyrinto.fi/suunnistus

Tämän lehden tekoon osallistuivat:
Simona Aebersold, Lotta Eerola, Severi Eerola, Mikko Eskola, Anni Haanpää, Venla Harju, Kari Jussila, Tiina Jussila, Anton Kuukka, Elias Kuukka, Severi Kymäläinen, Jukka Kyrölä, Sonja Kyrölä, Juha Lilja, Katri Lilja, Sami Liponkoski, Minna-Liisa Mankkinen, Janne Märkälä, Katri Niittymäki, Ismo Raitanen, Jarno Riikonen, Johan Runesson, Samuli Saarikko, Otto Simosas, Aleksi Sorsa ja Heikki Tukiainen.

Kansi: 25-mannan voittajat

Takakansi: Venla Viron MM-kisoissa

HALOKEENI MAGAZINE
tarjolla tänään

s. 2	Puheenjohtajan kynästä
s. 3	Pääkirjoitus
s. 4-5	Punakone kurkottaa kohti maailman huippua
s. 6-7	Halokiilassa Otto Simosas ja Aleksi Sorsa
s. 8-10	Ajatuksia Punahilkkojen kaudesta
s. 11-12	Nuorten Ryhmä
s. 12	Kuukauden ekstra
s. 13	Johan Runesson - One year with Tampereen Pyrintö
s. 14-15	Oravapolkukoulu
s. 16-18	Harrasteryhmä toi pöhinää jaostoon
s. 19-20	25-mannareissu harrasteryhmäläisen silmin
s. 20	Grano Games 2018 & pyöräsuunnistuksen SM
s. 21-22	Juha Lilja - Pyöräsuunnistus
s. 23	TP Golf
s. 24-25	Vuoden suunnistusteko vai epäreilu kilpailutilanne
s. 26-27	Grano Games 2017
s. 28-30	Pyrintöläiset arvokisoissa
s. 31	Maailman paras suunnistusseura

Pääkirjoitus

Sain syyskuun lopulla Saanalta viestiä. Olivat kuulemma johtokunnassa suunnitelleet, että kyllä tällekin vuodelle yksi Halokeeni on saatava. Saanalta tuli varovaisen hillitty tiedustelu, että miltä syksyni näyttää, pystyttäisiinkö yhdessä koostamaan yksi lehti? Mikko oli jo luvannut taittaakin, eli sen suhteen ei ongelmaa. Koska edellisen Halokeenin tekemisestä oli kohdallani jo vuosi, suostuin oitis sen kummempia miettimättä. Tosin tarkemmin asiaa ajateltuani en olisi siltikään kieltäytynyt, sillä onhan tämä vaan aika kivaa.

Lehden teko osoittautui tänä vuonna entistäkin helpommaksi, sillä sen lisäksi että johtokunta oli kokouksessaan sopinut, että kaikilta jaostoilta tulee lehteen vuosikertomuksen tapaista materiaalia, jaostolaiset yleisesti olivat huomattavan myötämielisiä kirjoittamisen suhteen vuoden tauon jälkeen. Useinhan näissä hommissa käy niin, että samat ihmiset talkoilevat vuodesta toiseen. Nyt saimme lehteen kuitenkin vanhojen tuttujen tekijöiden lisäksi uutta verta muun muassa harrasteryhmäläisistä. Jussilan Tiinalle jo ihmettelinkin, että miten on mahdollista ettei meillä ole ollut harrasteryhmää jo aiemmin. Kyllähän sellainen on ehdottoman tärkeä!

Jatketaan seuran kehittämistä jatkossakin ja kiitokset kaikille lehden tekoon osallistuneille. Hyviä lukuhetkiä tämän vuoden 2017 ainoan Halokeenin parissa!

Suvi

noname

Punakone kurkottaa kohti maailman huippua

Anton Kuukka

Punakone eli Pyrinnön miesten edustusryhmä on onnistunut nousemaan maailman kärkiseurojen joukkoon vuoden tärkeimmissä viesteissä Jukolassa ja Tiomilassa. Punakone herättää tunteita. Pääasiassa positiivisia, sillä seuran kasvatustyöhön pohjaavaa menestystä arvostetaan koko suunnistusmaailmassa.

Itsekin olen kokenut (lukemattomia) hienoja hetkiä Punakoneessa. Alkaen siitä, kun Jarno Salmelin soitti ja kertoi, kuinka pääsen juoksemaan Valio-Jukolassa Pyrinnön kakkosjoukkueessa vuonna 2012. Päättyen (tähän mennessä) siihen, kun marraskuun puolenvälin kick-off-leirillä naulaan suunnistusintervallien tokavikan rastin ja kierrän kallioalueen (koska ne ovat niin liukkaita) ja kiihdytän kohti vikaa lippua, juoksen jyrkän mäen alas uhkarohkeasti, ja mäen alla Lauri onnittelee minua vikan vedon voitosta.

Mukaan mahtuu myös ikävämpiä muistoja, joista kärkeen menee Kuopio-Jukolan aloitus vuodelta 2014. Tulin vaihtoon 13 minuuttia kärjestä. Elias ei tehnyt sen paremmin ja vaihtoi 21 minuuttia kärjestä. Loppujoukkue juoksikin sitten loistavasti sijoittuen lopulta 21. sijalle 34 minuuttia kärjestä.

Hienoin muistoni on varmaankin viime kevään Göteborg-Partillen Tiomilasta. Aleksi Niemi päästää minut yhdeksännelle osuudelle toisena matkaan. Toiseksi viimeisillä osuudella vastassa on kovia jätkiä, vielä paljon kovempia kuin minä, mutta teen parhaani. Juoksen sen minkä jaloistani pääsen ja taidollisesti yllän tavoitteeseemme eli sub1-tulokseen ja tulen vaihtoon viidentenä. Johan juoksee ankkuriosuuden loistavasti ja saavutamme viidennen loppusijoituksen, mikä tuntuu äärimmäisen hyvältä ja on paras sijoituksemme moneen vuoteen.

Menestystä läpi historian

Punakoneella on menestyksekäs historia Jukolan viestissä. Pyrintö on 34 kertaa sijoittunut 15 parhaan joukkoon ja on Jukolan maratontilastossa kauden 2017 jälkeen neljäntenä. Tähän mennessä makeimmat vuodet ovat osuneet 1960-luvun alkuun, jolloin Pyrintö voitti Jukolan kolme kertaa putkeen.

Menestys ei jäänyt 60-lukuun, mutta antoi hieman odottaa itseään. 70-luvun paras sijoitus oli 19. (1971), 80-luvulla jo kahdeksas (1987). 90-luvulla luvulla Punakone ylsi tähän mennessä lähimmäksi voittoa sitten 60-luvun, kun Jake Puttonen kiri Hiisi-Jukolassa (1999) Björnar Valstadia, Teuvo Heimosta ja Jani Lakasta vastaan jääden Bäkkelagetsin Valstadille vaivaiset 21 sekuntia Jaken tuodessa Punakone neljänneksi. Tästä jatkui pitkä menestyksekäs jakso, jolloin kahmittiin kovia sijoituksia kuten 2003 vuoden neljäs ja 2006 vuoden kolmas sija.

Menestys Pyrinnön väreissä ei ole siis mikään uusi juttu, vaan sitä on jatkunut läpi seuran historian. Uutta sen sijaan on Punakoneen osittain uudistunut kokoonpano ja myös huoltotiimi on vaihtunut täysin viimeisen viiden vuoden aikana. Arvostettavaa jatkuvuutta näkyy kuitenkin edelleen niin urheilijoiden kuin myös valmennuksen puolella, mikä on luonnollista. Tästä jatkuvuudesta johtuen on vaikea määrittää milloin "uusi" Punakone on alkanut möyhimään.

Jos jonkin rajapyykin haluaa nostaa ylös, voisi sen pystyttää kaudelle 2013, sillä Jämsä-Jukolasta lähtien seuraavat neljä vuotta Punakoneen ykkösessä keikkui seuraava viisikko: Aleksi Niemi, Elias Kuukka, Florian Howald, Severi Kymäläinen ja jutun allekirjoittanut. Eli enintään vain kaksi juoksijaa on vaihdellut vuosittain jukolaykkösessä, mitä voi suunnistuksessa pitää melko pienenä vaihteluna.

Toinen merkittävä muutos oli miesten edustusryhmän managerin vaihtuminen Jarno Salmelinista Kari Jussilaan. Kari toi Punakoneen hallinnollisesti lähemmäksi muuta seuraa ja tasoitti budjettia. Olimme joustavia sopimusasioissa ja majoitusvaihtoehdoissa. Talkootyön osuus Punakoneen taloudesta on noussut, markkinoinnissa petrataan ja lisäksi meillä on omia tulonlähteitä, kuten fanipaitojen myynti ja Trail Cup polkujuoksusarja.

Punakoneen juoksijoita ennen Joensuu-Jukolaa Höytiäisen rannalla Kontiorannassa. Kuva: Heikki Virekunnas.

Miten tähän on tultu?

Punakoneen perusrosteri koostuu omista kasvateista. Ottaen huomioon sen, että Pyrintö panostaa yhtälailla naisiin, on seuran tilanne lähes poikkeuksellinen. Kun tietää kuinka huippukovaa työtä Oravapolkukoulu ja Nuorten ryhmä jatkuvasti tekevät, on nuorten huippujen määrä suuri ja omien kasvattien jono edustusryhmään tuntuu ehtymättömältä. Seurayhteisössä kuitenkin tarvitaan vilpittömästi kaikkia, joten uutuutena on kehitelty Punakoneen treeniryhmää, johon mahtuu kaikki pääsarjaan nousevat ja siellä jo olevat nuoret miehet.

Punakoneessa on kuitenkin myös paljon muualta tulleita ja seuran omaksi kokeneita suunnistajia, esimerkiksi tänä vuonna mukaan astuneet Aleksi Sorsa ja Otto Simosas. Aikaisempina vuosina on seuraan vaihtanut muun muassa Antti Saikko, Johan Runesson, Jarkko Huovila ja Anssi "Köpi" Huostila. Yhteistä näille kaikille seurasiirroille on se, että urheilijat ovat tulleet osaksi porukkaa oma-aloitteisesti eikä niin sanottua värväystoimintaa ole tarvinnut harjoittaa, eikä se mielestämme mielekästä olisikaan. Teemme asiat hyvin, meillä näyttää olevan hauskaa ja menestymme. Nuo ovat tarpeeksi päteviä syitä tulla osaksi porukkaa. Punakoneelle ryhmähenki on äärimmäisen tärkeä voimavara. Parhaiten takaamme ryhmähengen, kun punakonelaiset ovat sopuisaa ja samanhenkistä porukkaa, jotka muodostavat yhden ison joukkueen, kuin että olisimme toisemme hädin tuskin tuntevia yksilöitä.

Osana Punakoneen menestystä ovat urheilijoiden lisäksi suuri joukko muita pyrintöläisiä. On talouspuolen osaajia, lääkäreitä, hierojaa, majoituksien ja laivalippujen varaajia, seuran aktiivisia iltarasti- ja kilpailujärjestäjiä, osaava manageri ja valmennustiimi, Lammikko, alueval-mentaja ja niin edespäin. Raha ei tunnetusti kasva puissa ja edustusryhmäläiset ovat äärimmäisen kiitollisia jokaiselle isommalla tai pienemmällä panoksella seuralle talkoilevalle. Pyrintö on onnistunut luomaan olosuhteet, joissa suunnistaja pystyy kehittymään jopa niin hyvin, että se houkuttelee myös muita suunnistajia mukaan.

Nyt tilanne on herkullisesti se, että kilpailu ykkös- ja kakkosjoukkuepaikoista on äärimmäisen kovaa. Jonkinlaisia rooleja eri osuuksille on jo syntynyt, mutta melkein mikään ei ole varmaa ennen kevään näyttökisoja. Kova kilpailu ruokkii toivotusti panostusta ja tuo motivaatiota ryhmän joka jäsenelle. Kalkuloimme aloitusleirillä siten, että se taso, mikä piti olla viime kaudella Jukolan ykköseen, vaaditaan ensi keväänä jo Tiomilan ykkösjoukkueeseen, ja ensi kauden Jukolassa on jo ennennäkemättömän kova joukkue. Onneksi on koko talvi aikaa parantaa omaa juoksukuntoaan ja suunnistustaitoaan. Itse ainakin lähden kovalla motivaatiolla ensi kauteen jo pelkät suurviestit mielessä, puhumattakaan henkilökohtaisista tavoitteista.

Analyysi: Jukolan viestin hegemonia kaudella 2018

Alla olevaan taulukkoon olen kerännyt kaikki ne joukkueet, jotka ovat yltäneet kolmen parhaan joukkoon viimeisen viiden vuoden aikana Jukolan viestissä.

Mitä tästä voi päätellä? No ainakin sen, että varsinaista nousua kirkkaimpaan kärkeen ovat tehneet ja ovat tekemässä Pyrintö, IFK Göteborg ja Koovee. Ällistyttävän varmasti ovat menestyneet suurviestien mahtiseurat Kalevan Rasti ja Halden SK, mutta myös Hiidenkiertäjät on suunnistanut varmasti ollen kymppisakissa joka kerta. IFK Lidingö SOK ja Södertälje Nykvarn Orientering ovat sijoittuneet vähän ailahdellen, kun taas Kristiansand OK on hiipumaan päin.

Punakone ei siis ole ainoa tiimi joka on tehnyt hiljaista nousua 2010-luvulla. Erityisesti IFK Göteborgin nousu maailmanherruuden ehdottomaan kärkeen on ollut vakuuttava. Ensi kauteen lähdettäessä suurviesteissä voi pärjätä kymmenkunta joukkuetta ja voittajaehdokkaitakin on mielestäni noin viisi.

Vuosi	TP	IFK Göteborg	Koovee	IFK Lidingö SOK	KR	Kristiansand OK	Halden SK	SNO	Hiki
2013	43	105	21	16	1	2	4	13	3
2014	21	27	88	2	1	9	4	3	6
2015	23	12	9	16	3	1	2	15	8
2016	13	6	1	2	3	26	5	43	10
2017	3	1	2	21		60	5	4	8

teräselementti

HALOKIILASSA

OTTO SIMOSAS JA ALEKSI SORSA

Halokeeni Magazine

Otto Simosas

Aleksi Sorsa

Punakone vahvistui syksyn päätteeksi kahdella Suomen maajoukkuesuunnistajalla, kun Porvoosta lähtöisin oleva Otto Simosas ja vantaalainen Aleksi Sorsa ilmoittivat päätöksestään liittyä seuraan. Kolmannen polven suunnistaja Otto aloitti suunnistuksen vanhempiensa opastamana porvoolaisessa OK Orientissa. Seuraliitoksen myötä seuraksi vaihtui myöhemmin itäuusmaalainen OK Trian. Aleksin polku Pyrintöön on ollut monivaiheisempi. Ensimmäiset suunnistuskisansa mies juoksi Helsingin Poliisi-Voimailijoiden väreissä, josta tie vei myöhemmin Pihkaniskojen kautta Espoon Suuntaan. Ensi kaudesta miehet pukevat kuitenkin päälleen Pyrinnön punavalkeat ja siksi onkin korkea aika haastaa uudet seurakaverimme Halokiilan kinkkisellä kysymyspatteristolla!

HM: **Tervetuloa seuraan! Kertokaapa vielä kertaalleen ketä oikein olette?**
OS: Olen Otto Simosas, 25-vuotias porvoolainen joka opiskelee valtiotiedettä Turussa.
AS: Aleksi Sorsa, 19v, pääkaupunkiseudulta.

HM: **Mikä oikein sai turkulaisen miehen vaihtamaan Tampereelle ja Pyrintöön?**
OS: Punakoneen miehistön draivi ja halu menestyä sekä henkilökohtaisissa että suurviesteissä.

HM: **No, Turustahan kaikki haluaa pois. Mikä sen sijaan selittää Aleksin seuranvaihdon?**
AS: Kova harjoitusvastus sekä hyvältä vaikuttava seratoiminta. Plus se, että punainen on lempivärini!

HM: **Ei kannata ostaa sikaa säkissä sanoo kulunut sanontakin. Mitä tiesitte Tampereen Pyrinnöstä etukäteen?**
OS: Aika paljonkin tiesin. Seuran laadukas toiminta ja historia, sekä punavalkoset värit.
AS: Sen, että korkeuskäyrät suunnistuspaidassa on Kaupista.

HM: **Sitä ei välttämättä tiedä moni paidan käyttäjäkään. Aleksi on selvästi skenes ines. Kertokaapa, millaisena ihmisenä uudet seurakaverisi oppivat sinut tuntemaan?**
OS: Läpänheittäjänä, mutta luotettavana kaverina.
AS: Toivottavasti hyvänä äijänä.

HM: **Mitkäs ovat luotettavan kaverin ja hyvän äijän suurimmat meriitit ja parhaimmat suunnistusmuistot?**
OS: Parhaat suunnistusmeriittini ovat MM-sprintin 20. sija Virossa, opiskelijoiden MM-viesti pronssia 2016 sekä kolme aikuisten SM-mitalia.
AS: Parhaimpina saavutuksinani pidän nuorten MM-hopeaa viestistä, 4. sijaa pitkältä ja 9. sijaa keskimatkalta. Myös muutama suomenmestaruus ja SM-mitali on tarttunut vuosien varrella mukaan. Parhaimmat suunnistusmuistot ovat kaikki eri reissut kavereiden kanssa.

HM: **Arvokisat ovat siis kummallekin jo tuttu juttu. Mitä matkoja juoksette ensi kesänä EM-kisoissa Sveitsissä ja Latvian MM-kisoissa?**
OS: Sprintin, keskarin ja viestin.
AS: Mikäli kisoihin pääsee niin metsämatkoja mieluusti.

HM: **Arvokisaedustajille on aina käyttöä seuraviesteissäkin. Mitä osuutta meinaat juosta Lahti-Hollola Jukolassa 2018?**
OS: Nelosta tai vitosta Punakoneen ykkösessä.
AS: Yätä.

HM: **Maajoukkue-edustuksiin ja Punakoneen viestijoukkueisiin tarttee jo vähän reenatakin. Kenet huolit huonekaveriksi Punakoneen leirikeskuksessa?**
OS: Luulen että kaikki käy, mutta ainakin Aleksin, Severin, Eliaksen ja Runen, koska olen niiden kanssa asunut ja hyvin on mennyt.
AS: Kuka tahansa, joka heittää hyvää läppää.

HM: **Leiriläisten pitää syödäkin. Mitä meinasit kavereille valmistaa, mikä on bravuurisi?**
OS: Pasta Carbonara.
AS: Spagetti ja jauhelihakatike.

HM: **Jossei leirikeskuksessa reeni maita, voi katsella PyeongChangin talviolympialaisia. Jos et suunnistaisi, missä olympialajissa haluaisit Koreassa menestyä?**
OS: Ampumahiihdossa ja varsinkin takaa-ajossa tai yhteislähtökisassa. Ne lajit muistuttavat paljon suunnistusta, hektistä ja painetta koko suorituksen aikana.
AS: Pienestä asti omistanu Stigan, joten varmaankin kelkkailussa.

Viisi terävää

Jukola vai 10mila?
OS: Jukola
AS: Jukola

Levy- vai peukalokompassi?
OS: Peukku
AS: Peukalo

Blondi vai brunette?
OS: Kaikkiruokainen
AS: Brune

Pepsi vai Coca-Cola?
OS: Coca-Cola
AS: Fanta

Tappara vai Ilves?
OS: Kirvesrinnat
AS: HIFK

GRANO

Ajatuksia Punahilkkojen kaudesta

Janne Märkälä

Punahilkkojen kaudesta 2017 jää kirkkaimpana mieleen Venlan ja Simonan mitalisade MM-kisoissa, huikea JWOC-kisaviikko täällä Tampereella, paluu palkintopallille 10-milassa ja kakkosjoukkueemme käsittämätön nelossija Venloissa samalla kun ykkösjoukkue koki valtavan pettymyksen. Aikuisten ja nuorten maajoukkuepaidassa juoksi kuusi punahilkkaa (3 x FIN, 2 x SUI, 1 x FRA) kauden aikana, ja SM-tasolla mitaleita saalistimme yhteensä 14 kpl. SM-viesteistä nappasimme D18-kullan, D20-vitossijan ja D21-hopean, ja punahilkoilla oli iso rooli kauden päättäneessä 25-mannavoitossakin.

Itselleni kausi oli vastuuvalmentajan roolissa jo kymmenes punahilkkojen kanssa ja toiminta kulkee aika totuttuja latuja, joka vuosi toki aina jotain uuttakin kehittäen eli "lite bättre" ja "don't change what is not broken" samassa paketissa. Annika Viilon saaminen mukaan toiseksi valmentajaksi kaksi vuotta sitten oli ainutlaatuinen onnenpotku punahilkoille: vastaavaa suunnistuskokemusta ja valmennusosaamista yhdistettynä aina positiiviseen asenteeseen ei löydy keneltäkään muulta!

Meillä on iso punahilkkaryhmä: päättyneellä kaudella punahilkkastatuksen itselleen kaudelle 2018 lunasti hulppeat 27 urheilijaa. Kriteerinä on kilpaileminen SM- tai sitä korkeammalla tasolla ja 19-39 vuoden ikä. Lisäksi mukaan on kutsuttu SM-mitalitason 17-18 –vuotiaat. Tuosta porukasta viisi on ulkomaisia urheilijoita, ja toiset puolenkymmentä asuu Tampereen ulkopuolella. Lopusta ryhmästä iso osa on maajoukkue- ja Urheiluakatemian huippu- tai haastajaryhmien toiminnassa mukana. Edellä mainituista syistä saamme valitettavan harvoin koko porukan kasaan, lähinnä vain 10-milaan ja Venloihin. Niinpä ryhmävalmennuskin on kehittynyt yksilöllisempään suuntaan niiden urheilijoiden kanssa, jotka sitä ovat kaivanneet. Viikkoharjoitusten osalta seuran yhteiset harjoitukset, hyvässä yhteistyössä erityisesti NR:n kanssa, toimivat runkona, ja whatsapp toimii aktiivisena kanavana pienryhmäharjoitusten sopimiseen. Joku urheilijoista summasikin osuvasti kausipalautteessa: "hyvin on tarjolla pitkää lenkkiä, kovaa lenkkiä ja suunnistusta. Tarvis vaan osallistua."

10-mila keväällä Göteborgissa

Päätoimittaja pyysi valmennukselta ajatuksia erityisesti siitä miksi kakkosjoukkue onnistui niin upeasti Venlojen Viestissä. Mä laajennan analyysini kuitenkin koskemaan molempia suurviestejä. 10-mila päättyi ykkösjoukkueen (Lotta Karhola, Anni Haanpää, Sonja Kyrölä, Saila Kinni, Venla Harju) osalta riemukkaaseen kolmossijaan, ja olimme vahvasti mukana voittotaistelussa ankkuriosuudella.

Joukkueen suorituksesta ja punahilkkojen yhteishengestä kertoo paljon joukkueen jäsenten omat palautteet: "Homma oli hanskassa koko ajan ja luotin omaan tekemiseen", "Meidän joukkue oli kyllä huippu samoin kuin koko Punahilkkaporukka, ihanan iloista väkeä", "ei liikaa hössötetty vaan sain valmistautua itse haluamallani tavalla", "motivaatio hyvän suorituksen tekemiseen

oli erinomainen", "oon ihan tosi ylpeä koko joukkueen juoksuista ja muidenkin joukkueiden onnistumisista ja iloisista fiiliksistä.", "taas saatiin varma suoritus, jännittävät ratkaisuhetket ja hieno sijoitus!", "erityisen kiitollinen ja iloinen oon siitä, että kisan jälkeen ihan jokainen pyrintöläinen oli iloinen ja tyytyväinen meidän suoritukseen."

Punahilkkojen henkinen vahvuus näkyy kommenteissa: joukkueen sisällä oli vahva luottamus sekä oman tekemisen riittämiseen että joukkuekavereihin = Punahilkoissa on turvallista onnistua! Mun ajatus valmentajana on, että onnistumme kisassa aina kun ankkurimme on mukana voittotaistossa. Se sitten kenelle ankkureista osuu "pöljän päivä" on aina vähän tuuristakin kiinni. Iso ilon aihe kevään 10-milassa oli myös Haanpään Annin onnistunut sisäänajo ykkösjoukkueeseen!

TP2 oli pitkään kiinni 10-Milan parhaan kakkosjoukkueen tittelissä ja Kymäläisen Sannille tarjoiltiin huima paikka lähteä ankkuriosuudelle. Lopputulos (39.) oli vain sijan verran parempi kuin edellisvuonna mutta se saavutettiin kovasti nuorentuneella viisikolla. Alkupäässä Eerolan Lotan avausosuus oli erinomainen ja Valérie Aebischer pääsi näyttämään pitkällä putkiosuudella huimaa fyysistä kapasiteettiaan.

Venlojen Viesti kesällä Enossa

Tulokset yksin kertoo kaiken oleellisen. TP2:n äärimmäisen riemukas onnistuminen omalla perustekemisellä kruunasi päivän. Kisan ennakkosuosikiksi nostetun TP1:n sijoitus (12.) oli yhtä iso pettymys. Ainoa plussa TP1:n huonossa päivässä oli, että se mahdollisti TP2:n nousun parhaaksi suomalaisjoukkueeksi. Punahilkkojen vahvuutta kuvaa, että kaikki TP2, TP3 (62.), TP4 (98.) ja TP5 (106.) juoksijat pääsivät onnittelemaan itseään parhaan kakkos-viitosjoukkueen tittelistä.

TP1 epäonnistumisen taustaa

Meillä oli suuri kunnioitus maastoa kohtaan ja Kalevan Rastiin kisajärjestäjänä, joten valmentajana halusin ehdottomasti lähteä tähän kisaan kaikkein taitavimmilla ja kokeneimmilla naisilla. Lisäksi takuuvarma aloitus on aina elintärkeää joukkueen kokonaissuorituksen kannalta. Vielä torstain maisemissa kisaviikolla olin melko varma, ettei Lotta pystyisi juoksemaan aloitusta. Perjantai-illan koejuoksu onnistui kuitenkin melko hyvin, joten tulkitsin tilanteen niin, ettei Lotalla mitään kunnon tautia edes ollutkaan. Toisaalta mahdollinen 3-4 min tappio tossulla avauksessa ei vielä merkkaisi mitään joukkueen lopputuloksen kannalta.

Lotta itse ei halunnut päättää juoksemisestaan vaan päätös Lotan juoksemisesta oli täysin minun. Itsestään selvää oli myös se, että muille joukkueenjäsenille en voinut aiheuttaa lisäpainetta kysymällä heidän kantaansa asiaan. Urheilijat urheilee ja valmentajat valmentaa! Sitä myöten minä kannan vastuun TP1:n heikosta kisasta. Jos samankaltainen tilanne tulee vielä eteen, niin testijuoksun täytyy olla tarpeeksi pitkä ja kovavauhtinen, jotta oikeasti nähdään kilpailukunto.

TP2 pääsi paineitta matkaan

Jos ykkösjoukkueelle oli yritetty kasata median puolelta paineita, niin kakkosjoukkueemme (Lotta Eerola, Anni Haanpää, Sonja Kyrölä, Simona Aebersold) lähti kisaan täysin erilaisesta tilanteesta. Sonjaa lukuun ottamatta kaikille muille kesän ykköstavoite oli JWOC, ja Jukola vain välietappi matkalla sinne. Katsastusten ja JWOC:in läheisyyden takia kesän huippukuntoa oli ajoitettu kesä-heinäkuulle. Ja kun neljä taitavaa ja kovakuntoista tyttöä malttaa tehdä oman taitotasonsa mukaiset suoritukset niin lopputulos voi vaativassa maastossa olla näinkin huima.

Kakkosjoukkueemme juoksijoiden kommentit vahvistivat, ettei paineita ollut mutta itseluottamusta sitäkin enemmän:

Pikku-Lotta: Tämän vuoden Venlojen viesti oli aivan upea kokemus. Kun kuulin juoksevani Annin, Sonjan ja Simonan kanssa, alkoi heti menojalkaa vipattaa. Hienossa viestissä kivenkovalla junnujoukkueella!

Valmistautuminen alkoi mun osalta jo syksyllä 2016, kun leireilimme Joensuussa. Jyrkät mäet, pienipiirteiset alueet ja tiheiköt tulivat tutummiksi. Silloin jo ponnahti mieleen kuinka vaativa viesti, sekä fyysisesti että taidollisesti, tulee kesällä olemaan.

Koko joukkueella valmistautuminen alkoi varmaan päivä ennen viestiä Punahilkka -majoituksessa. Spekuloitiin, naurettiin, uitiin ja juostiin. Jännittäminen jätettiin vasta kisa-aamuun.

Meillä oli hyvä joukkuehenki, ja uskon että kaikkien oli helppo lähteä kisaamaan niistä lähtökohdista.

Venlojen viesti oli taas yksi mun kesän ehdottomia kohokohtia. Ihan uudenlainen jännittävä viestikokemus hyvien kavereiden kera, ei voi jättää kuin leveän hymyn huulille.

Anni: Valmistautuminen Venlojen viestiin jäi hyvin vaatimattomaksi kevään näyttökisarumban vuoksi. Kuitenkin viestiä edeltävänä iltapäivänä juostu mallisuunnistus jätti rauhallisen ja päättäväisen mielen, jota vielä vahvisti samana iltana joukkueemme, eli Lotan, Sonjan ja Simonan kanssa käyty tsemppaava keskustelu. Odotin innolla seuraavaa päivää!

Lotta aloitti viestin pelottavan hyvin, aivan kärkiletkoissa. Maalissa eroa tuli kuitenkin noin 6 minuuttia, mutta se sopi minulle. Tältä takamatkalta minun oli äärettömän helppo lähteä matkaan, juosta vain selkiä yksitellen kiinni. Tein yhden kesän parhaista juoksuistani. Luotin Sonjaan ja Simonan kuin kallioon ja se mitä olin hiljaa mielessäni vain uskaltanut toivoa, oli kirkastumassa todelliseksi. Juoksimme sijalle neljä. Sitä on näin syksyn pimeinä iltoina vieläkin vaikea asettaa oikeaan mittakaavaan tai ymmärtää, kuinka suuri painoarvo sillä on. Hienointa oli ehdottomasti istua palkintojenjaossa vierekkäin maailman parhaiden naissuunnistajien kanssa, jonne on vain haaveillut kuuluvansa.

Sonja: Venloissa meidän kakkosjoukkue suoriutui erinomaisesti, koska jokainen juoksija pystyi tekemään erinomaisen suorituksen. Valmistautuminen joukkueen kesken tapahtui käytännössä kokonaan yksilöinä – siis melko erityyppisesti kuin ykkösjoukkueen kanssa olin tottunut. Ulkopuolisia paineita ei ollut, mutta jokainen varmasti omissa ajatuksissaan tiesi, kuinka paljon joukkueessa on potentiaalia. Ilmapiiri joukkueen sisällä siivitti positiiviseen näyttämisen haluun. Kun jokainen joukkueen jäsen luotti muihin kanssajuoksijoihin, oli kaikkien helpompi uskaltaa edetä kisatilanteessa omiin taitotasoihin sopivaa vauhtia. Meidän joukkueen taitotaso riitti Venloissa mainiosti, mikä toivottavasti antaa itseluottamusta tuleviin suorituksiin.

Oma roolini joukkueessa oli aika erilainen, kuin muutamassa edellisessä viestikilpailussa. Aikaisemmin olin "se kokemattomin", jolloin ajattelin, että kunhan omasta juoksusta suoriutuu riittävän hyvin, niin kyllä "ne kokeneemmat" sitten hoitaa loppusilauksen. Nyt olinkin joukkueen ylivoimaisesti vanhin ja ehkä olisin voinut osata ottaa paremmin joukkueen yhteisen valmistautumisen ohjaksiin. Tässä tulikin muistutus siitä, kuinka erilaisia juoksijoita joukkue voi sisältää ja mitä näistä erilaisuuksista voi valmistautumisessa ammentaa.

Simona: 'Kakkonenykkönen'. I liked our team's name from the beginning. And Anni, Lotta and me were already thinking of running for the same team at Jukola 2017 long before. Therefore, it was quite a surprise for me that Janne finally put us three together with Sonja. A great team! So, the next step was to prepare ourselves. I'd already done many trainings in the terrain around Tampere, but had never been orienteering in Joensuu-terrain before (only skiing). Unfortunately, I was back in Switzerland just at the time when Pyrintö had its training camp there the year before. But luckily there were some nice maps of the terrain and we could draw a speculating course at the team meeting one week before Venlat. Actually, our course was almost the same as the real Venla course, but the map was different. A lot of green had vanished while the whole new map is a lot more detailed. However, that didn't really matter. I think each of us just took her map at the start and started running. I think the best preparation for me was my disaster at Grano Games where I realized what I still had to improve. I then spent the whole week after, training and concentrating on those things which had gone wrong. And that worked surprisingly well! At least I could show an almost clean race at Venla and protect our 4th place. The only thing which I couldn't practice in training was the huge nervousness which came up the moment when I realized that Sonja would come back in 4th position just in the middle of all the top elite runners...

Punahilkkojen sisällä olemme vuosikausia puhuneet kahdesta ykkösjoukkueesta ja Enossa tuo taas kerran todistettiin. TP2:n nuoret naiset myös romuttivat suorituksellaan mun pitkäaikaisen filosofian, että viestisuunnistus on kokeneiden urheilijoiden laji. Tällainen "ikärasismi" valmennuksen puolelta loppui nyt!

Erittäin mielenkiintoinen Venlojen Viesti odottaa ensi kesänä Hollolassa. Vieläkö kakkonen on ykkönen?

Vastuuvalmentaja Märkälä ja punahilkkoja nuorten MM-kisoissa. Kuvassa Lotta Eerola, Valerie Aebischer, Janne Märkälä, Maelle Beauvir ja Simona Aebersold.

Nuorten Ryhmä

Katri Niittymäki ja Ismo Raitanen

Tampereen Pyrinnön Nuorten Ryhmä eli tuttavallisesti NR leireili 3.11.-5.11.2018 tulevan kauden avausleirin Kärkölässä, Lahden seudulla. Tavoitteena oli saada tuntumaa suppamaastoihin ja työkaluja niissä suunnistamiseen. Uuden kauden suunnitelmiin tutustuminen, ryhmän yhteishengen luominen ja NR- kapteenien valinta olivat myös keskeisinä asialistalla.

Perjantaina iltapäivällä 3.11. matkaan lähdettiin tuttuun tapaan Hakametsän jäähallilta. Mukaan pakattiin suunnistus- ja leirivarusteet, 35 nuorta tai aiemmin nuorten ryhmään kuulunutta suunnistajaa ja neljä aikuista. Punavalkoinen lanka suunnistusharjoittelusta kerittiin myös ottaa varustekassiin.

Linja-auton nokka suunnattiin ensin yöharjoitukseen Tapanilan polkurikkaaseen suppa- ja kangasmaastoon. Tuntumaa maastotyyppiin otettiin vauhdikkaalla yösuunnistuksella. Harjoituksen päätteeksi vaihdettiin lämpimät vaatteet ylle, evästä koneeseen ja siirryttiin Tammenportin leirikeskukseen majoittumaan.

Tukevan ja maukkaan aamiaisen jälkeen bussi ajettiin Vihattuun. Märkä lumi ja epätasainen maastopohja suppineen haastoivat suunnistajien asennetta ja jaksamista. Hyvällä mielellä harjoituksesta kuitenkin palattiin makkarasoppaa lusikoimaan. Herkullisen lounaan sulamista edisti aamupäivän harjoituksen analysointi pienryhmissä Lammikon ohjeiden mukaan. TP:n harrasteryhmä kokoontui myös Tammenporttiin pohtimaan suppamaaston käyräkuvioita ja osa nuorista opasti aikuisia harjoitusten analysoinnissa.

Karttojen nimet sen kuin synkkenivät, mutta onneksi tunnelma porukassa kohosi leirin edetessä. Surmajärven avokalliomaastossa perehdyttiin rastinoton saloihin. Erikoisuutena maastossa oli ylitsepääsemättömiä jyrkänteitä ja teräväpiirteisiä kalliorailoja, joista harjoituksen laatinut SSL:n Nuorten olympiavalmentaja Antti Örn olikin etukäteen varoitellut. Kärkölässä tutustuttiin myös teräväkivisiin Pirunpeltoihin, jotka ovat muodostuneet aikoinaan myllynkivien teossa ikään kuin jätekivinä. Maastossa lojui myös muutamia rikkinäisenä hylättyjä myllynkiviaihioita.

Illalla NR:ssä äänestettiin kapteenit uudelle suunnistuskaudelle 2018. Poikien kapteeniksi ryhtyi Olli Mustajoki ja tyttöjen kapteeniksi äänestettiin Ida Jussila. Varakapteenien arvonimen saivat Henrik Asklöf, Leo Matinheikki ja Pihla Häkkinen. Nuorten iltaan mahtui myös leikkimielisiä kilpailuja sekä tietysti saunominen perinteisessä puusaunassa. Rohkeimmat pulahtivat jopa uimaan illan pimeydessä.

Sunnuntaina 5.11. aamutreeni järjestettiin Santaveräjän supikoissa. Erityisen hyvänä nuoret pitivät treenipaikkaa siitäkin syystä, että tulevien toukokuisten MM-katsas-

Yläkuvassa laaditaan harjoitusanalyysiä Tapanilan yöharjoituksesta Lammikon ohjauksessa ja alakuvassa esimerkki Anni Laineen hallitusta rastinotosta Vihatussa.

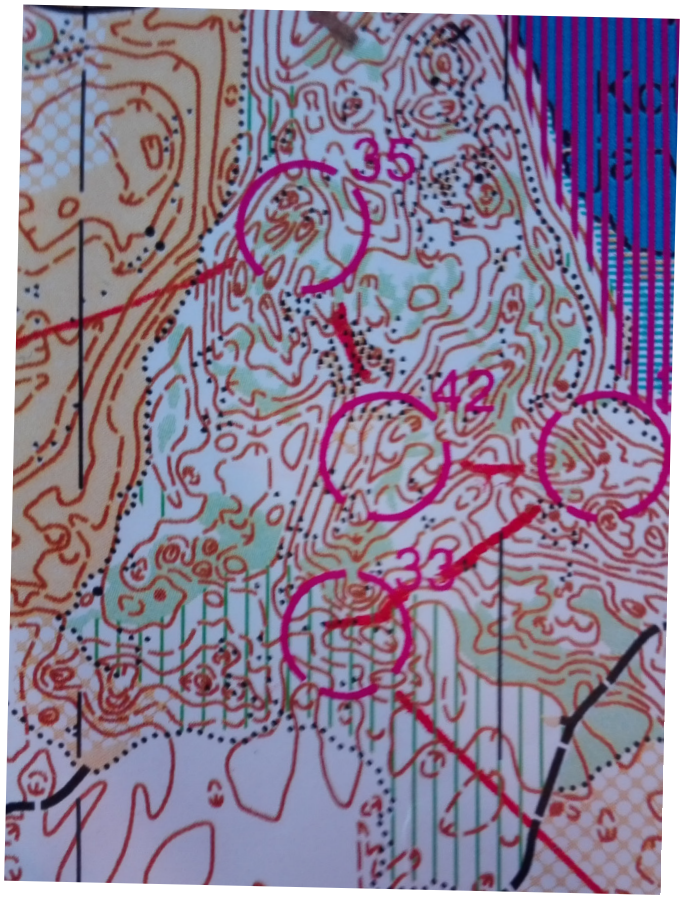

tusten pitopaikka sijaitsee vain kivenheiton päässä kyseisestä tyyppimaastosta. Tähänkin harjoitukseen laitettiin 11 GPS -seurantalaitetta suunnistajille ja ainakin yhtä moni viritti oman urheilukellonsa tallentamaan kuljettua reittiä. Tallennusjäljet julkaistiin 3D Rerunissa, josta ne voi edelleen käydä tutkimassa karttojen nimellä hakien.

Herkullisen lounaan jälkeen syvennyttiin vielä tiukkaan suunnistusopilliseen luentoon. Antti Örn herätteli ajatuksia harjoittelun tavoitteista, tekemisen tavoista ja erilaisista suunnistustekniikoista. Luennon tärkeimpänä oppina lieneekin matkaan lähtenyt ajatelma siitä, että mitä teetkin, niin tee se intohimoisesti. Vain siten tulos on paras mahdollinen.

Kotimatkalla käytiin vielä menomatkan tapaan urheilijakeskusteluja, jaettiin kesän loppukirikilpailujen suklaalevypalkintoja ja onniteltiin leirivisan voittajia.

Toiminnantäyteisen viikonlopun päätteeksi nuoret antoivat palautetta leiristä:
"Parasta oli suppatreenit, hyvä ruoka, innostavat kaverit, hienoa ryhmärajat ylittävää toimintaa, hyvä luento ja sopivantasoiset treenit"

NR -jatkaa toimintaansa kalenteriin laaditun vuosikellon mukaan. Mukavassa seurassa tekeminen on varmasti mielekästä ja tasonhan jokainen voi itse määritellä.

Suppasankarit Vihatussa.

Kuukauden ekstra

Mitä tehdä, kun talvi tallaa suunnistajan varpaille tai jäädyttää pyöräsuunnistajan pikkurillit jarrukahvan ympärille? Ulkona tuiskuttaa vettä, räntää, lunta tai niitä kaikkia. Ulos ei tee mieli lähteä ja yksin on tylsää.

No, silloin suunnataan Kuukauden Extraan hakemaan lisäinspiraatiota ja harjoitushauskaa porukalla pitkältä lenkiltä. Tästä NR:läisillä on jo hyvät perinteet.

Kauden 2018 Kuukauden Extroihin sisältöinä ovat marraskuinen maastopyöräily Kangasalla, joulukuinen 2h - rogaining Hervannassa sekä kelien mukaan hiihto- tai jalkavaellus tammikuussa Nokialla ja maaliskuussa Pirkkalasta Lempäälään. Helmikuussa hiihdetään varmasti, oli lunta tai ei.

Kylmä, märkä ja räntäsateinen Kyötikkälä kokosi innokkaimmat extraajat marraskuun lopulla Kangasalle. Pieni, mutta sitäkin sinnikkäämpi joukko suuntasi parille erityyppiselle lenkille maastopyörien heittäessä iloisesti loskaa polkijoiden takalistoon.

Retkikunnista toinen suuntasi keulat kohti Vehoniemenharjua paikallisoppaiden johdolla. Toinen porukka suunnisti itsenäisesti Taivalpirtin ja Kaukajärven maastoihin.

Reilun parin tunnin lenkillä pidettiin mukavaa peruskestävyystahtia ja ajettiin tekniset pätkät liukkaita juurakoita vältellen. Juttu luisti ja aika kului nopeasti. Tärkeä osa Kuukauden Extroissa onkin kiva tekeminen hieman erilaisissa ympäristöissä tai suunnistustaitojen luova hyödyntäminen. Se luo vaihtelua tavanomaiseen viikko-ohjelmaan. Pitkäkin lenkki taittuu porukassa joutuisammin eikä säälläkään ole niin suurta merkitystä.

Kuukauden Extrat löytyvät TP: n kalenterista ja niihin toivotaan runsaslukuista ja ennakkoluulotonta osanottoa. Extraamassa tavataan!

One year with Tampereen Pyrintö

Johan Runesson

Kuva: Severi Eerola

It is almost one year since I decided to join Tampereen Pyrintö and move to Tampere. When I was considering my change I was in a big crossroad in my life wondering what to do? I had one year left in school until I am a coach and what should I do with my orienteering... I decided first that I want to make something that could be a gamechanger for both my personal life and my orienteering cause if I should be continuing at elite level I have to step up at least one level and then the idea of moving out from Sweden and my comfort zone started. In Tampereen Pyrintö I saw a big potential with lots of younger athletes that also might have the same dream as me when it comes to hopefully one day become a World Champion. But still the main group was/are young, and I could see that together with Florian I would have an important role in the relays and maybe a role model. Together with the fact that next two coming WOC was/is taking place in the Baltic region which is easy to reach from Tampere made the pluses in favour for Pyrintö.

With that in my mind I must say that this first year have been better than I can imagine. I made clearly my best international season ever with 8th and 4th in my individual races at WOC and a bronze medal from the relay. When I then look at the club performance over the year and look back at 5th place in 10mila and 3rd at Jukola which is my personal best for both relays to and that I had the honour to run the last leg both times is something I am very proud of. Then to finish the season together with the whole club winning 25manna for the first time just was the top of the mountain. In fact, I would say that there is only one thing that I am a bit disappointed about when I look back and that is how my Finnish have evolved. Of course I understand more than before but still basically nothing it feels like. This sometimes gets me in small troubles here in Tampere, but I am lucky to have gotten so many friends during the year that when I don't understand important stuff I can always ask for help. Big plus is of course that most service company provided me with Swedish information :)

One thing that I miss about Sweden or at least tradition in all the Swedish clubs I have been running for is our weekly training near the clubhouse with sauna (yes we have some saunas in Sweden too) afterwards and supper. For me this have always been on the Tuesday every week during autumn until summer and you meet everyone in the club, 8-year-old to 80 year old and talk about what's on your mind. Not to mention all the talk about 10mila and Jukola teams for next season. I know we have trainings together like last year with strength training in UKK with sauna both it is something extra with first of all running intervals in the cold weather outside and combine it with sauna and supper that I hope to be able to introduce to the club one day. Speaking of intervals that are something I really miss from Sweden. Everywhere I have been that is always the training we do together but here so far, I have somehow done them alone. There can be o-intervals of course but from my point of view it is more focus on orienteering technique and running economy here than in Sweden but of course it can also have been just unlucky since I arrived here in March. But this also means that I have been doing more trainings with high speed orienteering and also with gps on my back many times like when I train with the academy group and that is really good that I can analyse my technique right after training almost on in the car home if I am not the one driving.

So what do I do when I don't train or travel which actually is a lot, I think that during my first 6 months in Tampere I was away more than 3 on camps and competitions. During the spring I just tried to catch my breath between every trip and train towards all the goals. But after the summer and WOC I had to take a little pause to get back my motivation. For those who don't know the last month before WOC takes a lot of energy with both really though trainings and mental preparations. So during that period I somehow realized that maybe I could actually do at least something else so I got help to get in contact with the Swedish school here in Tampere so that I can help out as some extra teacher when needed and possible. My first priority is always my orienteering so it won't be so many hours on a week when I am here but hopefully I can continue going to the school whenever I am home between all my camps. As in fact right now I am looking forward to a long camp starting in beginning of December and lasting until beginning of march including one month to South Africa together with Florian and Aleksi from the club. I was told by coaches and runners that it is bad conditions during the winter here. But I hope it will be nice for everyone that stays here in Tampere during the winter and I will be looking forward to meet everyone again when to season starts.

Ohh and btw as I been told you got to answer the big question in the town, It is Tappara.

Oravapolkukoulu 2017

Pääorava Jarno Riikonen

Oravapolkukoulun kesä 2017 oli vauhdikas. Toiminta sisälsi Oravapolkuharjoitukset torstaisin, YH-harjoitukset tiistaisin, kilpailut viikonloppuisin ja leirejä pitkin kautta.

Reenit alkoivat Kaupin vanhalta huoltorakennukselta huhtikuun alussa. Sitkeimmät hiihtelijät olivat vielä sivakoimassa muutaman sadan metrin mittaista tykkilumilatua vesitornille ja takaisin meidän jo leimatessa rasteja pururadan viereisillä kivillä. Tänä vuonna yhteiselo viimeisten karpaasien kanssa sujui ilman yhteenottoja huolellisen ratasuunnittelun avulla: suunnistusrataa ei kannata laittaa ylittämään hiihtouraa, edes huonoa sellaista. Ymmärrän kyllä hiihtäjien ahdistuksen. Olinhan itsekin valmistautunut koko talven pari päivää ennen kilpailua peruttuun Pirkan hiihtoon. Talvet ovat tosiaan olleet niin huonoja, että hiihtäjien on raavittava kilometrejä, jos alle löytyy vähänkin lumen tapaista elementtiä. Annetaan jatkossakin hiihtäjien luistella ja lipsutella rauhassa. Kyllä meille metsää Kaupissa riittää vaikka sitä on taas hieman vähennetty. Paria viikkoa ennen kauden starttia saimme nimittäin huomata, että Kaupin vanhan huoltorakennuksen ja tenniskenttien ympäristön oli vallannut rakennustyömaa. Vaikka työt Kauppi Sport Centerissä jatkuivat läpi kesän, harjoitukset saimme vietyä läpi vain pienten järjestelyiden turvin. Kauppi Sport Center nakersi hieman aiemmin suunnistukseen käytettyä lähimaastoa, mutta ehkä tilalle saamme modernit tilat monenlaisiin tapahtumiin ja palavereihin.

Kesällä rastiviikkojen aikaan OPK piti taukoa. Syyskauden aloitimme koulunkäynnin alkaessa ja jatkaen lokakuun puolivälissä pidettyihin päättäjäisiin. Varsinaisia Oravapolkukertoja tänä kesänä oli huimat 37. Vaikka Kauppi on Oravien kotipesä, kävimme paljon tutustumassa myös lähialueen hienoon hämäläiseen talousmetsään. Osa näistä harjoituksista toteutettiin yhteistyössä Kooveen, Kangasala SK:n ja Rasti Nokian kanssa. Erilaiset radat ja maastot tuovat sopivasti uutta ärsykettä ja auttavat sopeutumaan kisojen haasteisiin. Kesän aikana Oravapolulla vieraili yleisurheilijoita, hiihtäjiä ja partiolaisia. Osa tuntui olevan kovasti innostuneita rastien etsimisestä. Kukaan ei välittömästi vaihtanut lajia, mutta poikkitieteellisyys urheilussakin on erinomainen asia. Yritämme viritellä vaihtoja Pyrinnön muiden lajien kanssa enemmän jatkossa. Ajan mukaisesti osa reeneistä oli sprinttiä, mutta pääpaino oli silti vielä metsäsuunnistuksessa. Jatkossa sprintti tulee varmasti lisääntymään Oravapolulla, kuten muutenkin suunnistuksessa. Sprinttisuunnistus on erinomainen keino opettaa lapsille kartanlukua ja lisätä suunnistusnopeutta. Syksyllä viimeiset kerrat saimme suunnistaa pimeässä opetellen jo valmiiksi Jukolan pitkää yötä.

Oravapolkukoulu innosti paikalle tänäkin vuonna runsaasti lapsia, huoltajia ja ohjaajia. Käyntitilastot ovat vielä analysoimatta, mutta ilmoittautuneita 4-13 vuotiaita junnuja oli 235. Metsäkoulun eli nuorimpien lasten ryhmän vastuuohjaajana toimi Pekka Myllykoski. Metsiksen ryhmään kuului 65 lasta, lähes sama määrä huoltajia

ja runsas joukko ohjaajia. Metsäkoulussa harjoittelun pääpaino oli metsään tutustumisessa ja suunnistuksen aivan perusasioiden opettelussa, kuten karttamerkeissä, kartan väreissä ja ilmansuunnissa. Karttakoulun vastuuohjaajat Sanna Ritala ja Maaret Lehtovirta huolehtivat 61 lapsen harjoitusten toteutuksesta mahtavien ohjaajiensa kanssa. Karttakoulu keskittyi lasten yleisen liikunnallisuuden parantamiseen ja kartan omaksumiseen. Metsäkoulu ja Karttakoulu järjestivät yhteisen MeKa-leirin, jossa saatiin yhdessä päivässä rautaisannos suunnistusta, leikkejä ja yhdessäoloa. Kompassikoulussa vastuuohjaajana toimi Harri Koskinen. Harrin ja muiden ohjaajien kesän teemana oli suunnan otto. Toinen teema oli itsenäisesti toteutettu suunnistus, joka taisi onnistua kauden loppuun mennessä jo kaikilta. Kompassikoulussa oli mukana 55 lasta. Heillä on mahdollisuus iän puolesta osallistua lähes kaikkiin kansallisiin kilpailuihin. Aika moni ryhmästä rohkenikin kesän aikana laittaa numerolapun rintaan ja jännittää lähtökarsinassa omaa piippausta. Taitokoulussa pidettiin monipuolisia, vauhdikkaita ja vaativia harjoituksia vastuuohjaaja Teija Liponkosken johdolla. Lapsia taitokoulussa oli 54. Taitokouluikäiset kävivät varsin ahkerasti kilpailuissa ja menestystäkin tuli mainiosti kuten kohta huomaatte. Taitokoululla oli ryhmän leiri syksyllä Jämillä juuri kun edellisenä päivänä oli satanut 15 cm lunta. Sehän ei toki lapsia häirinnyt.

Oravapolun kummiurheilija Elias Kuukka vieraili kesän aikana lukuisissa reeneissä. Elias osallistui alkulämmittelyihin, juoksi Taitokoululaisten perässä maastossa, antoi vinkkejä ja vastaili lasten lukuisiin kysymyksiin. Varsinkin karttakoululaiset innostuivat tiedustelemaan Eliaksen kuulumisia niin pitkään, että homma venyi hieman ylitöiden puolelle. Iso kiitos Eliakselle kesästä. Aivan mahtavaa toimintaa maajoukkueurheilijalta!

Oravapolulla tärkeintä on luonnossa liikkuminen ja suunnistusilon löytäminen. Kilpailut osaltaan auttavat tähän tavoitteeseen pääsyä, ja iso joukko Oravia kävi kesän aikana kilpailuissa saavuttaen hyvin menestystä: Hämecupissa 1 kulta, 1 hopea ja 3 pronssia. KLL kisoissa 1 mitali, 8 TOP10 ja 15 TOP20 sijaa. Aluemestaruuskisoissa 7 kultaa, 12 hopeaa ja 8 pronssia. AM viesteissä 1 kulta, 2 hopeaa ja 3 pronssia. Hämeen oravapolkuviestissä tuli kaksoisvoitto. Lisäksi Oravapolkulaisia oli voittamassa Nuorten Jukolaa, Nuorten Tiomilaa, 25-mannaa ja Oravatonnia. Huomion arvoista menestys saavutuksessa on, että vain kaksi vanhinta OPK ryhmää pystyi osallistumaan näihin kilpailuihin.

Pyrinnön suunnistusasun väritys on erinomainen, ainakin OPK harjoituksissa fiilistelijän näkökulmasta. Kun punavalkoisia pikkusuunnistajia viilettää puiden ja pensaiden lomassa kymmenittäin, on pakko pysähtyä seuraamaan värikästä menoa ja nauttimaan lasten liikunnan ilosta. Oravapolun kesän tunnelmista koostettu video löytyy Youtubesta hakusanoilla Oravapolkukoulu 2017, Tampereen Pyrintö Suunnistus ja Pääorava. Tai osoitteesta: https://www.youtube.com/watch?v=isPZ8eWS7Uw

Tämän kesän yhtenä päätavoitteena Oravapolkukoulussa oli suunnanotto. Uskon, että pidämme tämän teemana jatkossakin. Seuraavalle vuodelle olemme kuitenkin suunnittelemassa uudeksi tärkeäksi teemaksi nopeuden lisäämistä. Seuratkaa ensi kesänä Oravapolkulaisia, sillä vauhtia on luvassa!

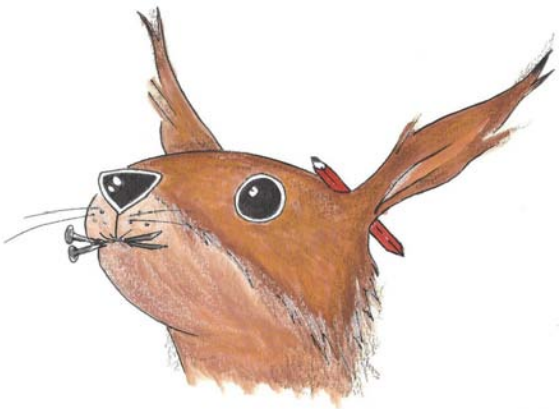

RAKENNUSRASTI KY

Harrasteryhmä toi pöhinää jaostoon

Halokeeni Magazine

Tänä tiistaina olemme tulleet harrasteryhmän harjoituksiin Hatanpään arboretumiin. Illan teemana on sprinttisuunnistus ja paikalla on kolmisenkymmentä innokasta ryhmäläistä. Keli on jo syksyinen, mutta kukkatarhan loisto ihastuttaa edelleen.

"Mahtavinta tässä on ehdottomasti se, että tulee taas lähdettyä suunnistusharjoituksiin", tokaisee peruspyrintöläinen Simo Nieminen ja suuntaa karttaansa kohti ykkösrastia. "Sen jälkeen, kun lapset kasvoivat ulos oravapolulta ja Nuorten ryhmästä ja myöhemmin muuttivat pois kotoa, on harjoituksiin lähteminen ollut vaikeampaa. Nyt kun infot harjoituksista tulevat joka viikko suoraan sähköpostiin, harjoituksia oikein odottaa", virnistää Simo ja pinkaisee matkaan.

Pyrinnön suunnistusjaoston johtokunta päätti kesän 2017 kynnyksellä, että elokuussa oli aika perustaa jaostoon harrasteryhmä aikuisille. Jaoston tavoitteena oli tarjota jäsenilleen ja muille kiinnostuneille ryhmä, jossa voi aikuisiällä harrastaa suunnistusta yhdessä muiden kanssa. Haluttiin tarjota kuntourheilua edistävä yhteisö, jossa harrastaja motivoituu liikkumaan terveytensä ylläpitämiseksi. Ryhmä suunnattiin kaikille, iästä tai kunto- tai taitotasosta riippumatta ja se tarjoaa erilaisia ja eritasoisia harjoituksia ympäri vuoden.

"Ryhmän harjoitusohjelmassa on syksyn aikana ollut ohjattuja suunnistusharjoituksia 1-2 kertaa viikossa, polkujuoksulenkkejä ja -vaelluksia, porrasharjoituksia ja kuntopiiri-ilta perjantaisin", kertoo harrasteryhmän koordinaattorina toimiva Tiina Jussila. Lisäksi ryhmän kanssa on syksyn aikana käyty yhdessä Jämin suunnistusmaratonilla sekä vietetty leiripäivä Hollolassa Jukolan harjoitusmaastoja koluten. Talvikaudelle on suunnitteilla yhteisiä lounaita harjoitusten oheen ja pääsiäisenä ryhmä osallistuu koko jaoston yhteiselle leirille Ahvenanmaalla. Talvella on tarkoitus tutustua hiihto- ja matkaluistelutekniikkaan Pyrinnön hiihto- ja luistelujaostojen opastamana. "On ollut mahtavaa huomata, kuinka tervetullut uusi ryhmä on tamperelaisille ollut", iloitsee Tiina.

Harrasteryhmän tarkoituksena on hyödyntää jaoston kaikkien ryhmien harjoitustarjontaa sekä seurojen yhteisharjoituksia. "Ensimmäisten kuukausien aikana olemme ryhmän kanssa suunnistaneet sekä metsä-, harju- että puistomaastoa, sinikäyrää, väylää ja sprinttiä, viiva-, yö- ja muistisuunnistusta", luettelee Tiina. "Lisäksi kävimme syyskuussa tutustumassa tarkkuussuunnistukseen Nokialla, pohjoismaiden mestaruuskisojen mallisuunnistusradalla. Ensi keväänä käymme tutustumassa myös pyöräsuunnistukseen."

Harrasteryhmässä voi harrastaa suunnistusta ilman kilpailullisia tavoitteita, mutta myös kisoihin kannustetaan. Innokkaista harrastajista on tarkoitus koota viestijoukkueet erilaisiin suunnistusviesteihin, mm. Jukolan viestiin, am- ja SM-viesteihin sekä 25manna- ja Halikkoviestiin.

"Olipa taas hieno harjoitus, ja suunnistuskin sujui mainiosti! Taisin voittaa Vahvelaisen Jarinkin tänään, kehaisee Simo maaliin tullessaan. "Ainahan me vähän kisaamme, harjoituksissakin. Kiitos Pyrinnön suunnistusjaostolle kivan ryhmän perustamisesta!"

Harrasteryhmäläisten haastattelut

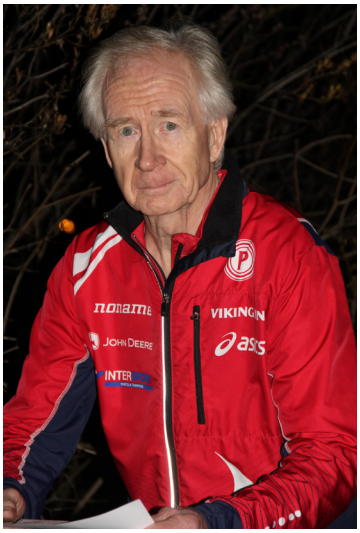

Nimi: Matti Haarajoki
Ikä: 68 v

Löysin tieni harrasteryhmään seuraamalla Pyrinnön nettisivuja ja kiinnostuin ryhmästä oitis.
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut ryhmän loistava yhteishenki ja iloinen ja rento meininki.
Suosikkiharjoitukseksen harrasteryhmässä on muodostunut suunnistus-/sprint-titreenit sekä uutena tuttavuutena rapputreenit.
Ehdottomana suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän Ponsaa.
Ensi kesän tavoitteeni on taistella jälleen Maailman Parhaan Suunnistusseuran H65 sarjan Seuranmestaruudesta.
Joulupukilta toivon lahjaksi uudet nastarit.

Nimi: Kari Aalto
Ikä: 55 v.

Löysin tieni harrasteryhmään koska tytär harrastaa suunnistusta ja harjoituksissa tuli juttua harrasteryhmästä. Luin lisää nettisivuilta.
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut ryhmän perustaminen ja huomata kuinka paljon se kerää harrastajia yhteisiin harjoituksiin.
Suosikkiharjoitukseksen harrasteryhmässä on muodostunut kaikki ryhmän harjoitukset.
Ehdottomana suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän kaikkia maastoja Pirkanmaalla, ei ole erityistä suosikkia. Mikäli mennään hieman kauemmaksi, niin ehdoton suosikki on Jämi.
Ensi kesän tavoitteeni on Malttia harjoitteluun = välttää isompia vammoja.
Joulupukilta toivon lahjaksi hieman hiihtokelejä ja tontut voisivat tuoda joulukalenterin (mielellään suklaisen).

Nimi: Tuire Niemi
Ikä: 63

Löysin tieni harrasteryhmään jo valmiina pyrintöläisenä TP:n nettisivuilta ja Tiinan sähköposteista.
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut monipuoliset harjoitusmahdollisuudet.
Suosikkiharjoitukseksen harrasteryhmässä on muodostunut yhteislenkit.
Ehdottomana suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän metsiä Kintulammen ja Kortejärven suunnalla.
Ensi kesän tavoitteeni on 1. Olla suunnistuskunnossa 2. Saada SM-sprintistä plaketti.
Joulupukilta toivon lahjaksi suklaata.

Nimi: Jouko Järvinen
Ikä: 34

Löysin tieni harrasteryhmään vaimolle ASK:n kautta tulleen postin perusteella.
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut yhteisöllisyys. Jos et entuudestaan tuntenut ketään pyrintöläistä, oli aika irrallinen fiilis yrittää päästä mukaan mihinkään toimintaan. Harrasteryhmä täyttää tämän aukon mielestäni täydellisesti.
Suosikkiharjoituksekseni harrasteryhmässä on muodostunut suunnistusharjoitukset/rappureeni
Ehdottomana suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän Kauppia/Niihamaa. Kauppi yllättää aina.
Ensi kesän tavoitteeni on tehdä keskimatkan suoritus, johon olen itse tyytyväinen.
Joulupukilta toivon lahjaksi lunta, että pääsee hiihtämään.

Nimi: Minna-Liisa Mankkinen
Ikä: 52

Löysin tieni harrasteryhmään menemällä mukaan ensimmäisiin yhteisharjoituksiin Kaupin käyräkartalle. Ja käyriä oli....
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut yhteisöllisyys, joka syntyy yhteisistä harjoituksista ja mukavista tyypeistä :) Harjoitukset ovat olleet vaihtelevia ja monipuolisia.
Suosikkiharjoituksekseni harrasteryhmässä on muodostunut sauvalenkit Riihivuoren Hilkan vetämänä sekä tiistaiset rapputreenit.
(Ehdottomana) suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän Siitaman aluetta ja Topin Tuvan Puuvuoren puolta.
Ensi kesän tavoitteeni on kehittää rastityöskentelyä.
Joulupukilta toivon lahjaksi nopeita suunnistusjalkoja ja hyvää havaintokykyä.

Nimi: Timo Vesterinen
Ikä: 38

Löysin tieni harrasteryhmään ja koko suunnistuksen pariin kahteen kertaan käydyn erinomaisen suunnistuskoulun kautta.
Parasta harrasteryhmässä on tähän mennessä ollut hyvä porukka ja monipuoliset harjoitukset, joista kiitos loistaville seura-aktiiveille.
Suosikkiharjoituksekseni harrasteryhmässä on muodostunut sinikäyräsuunnistus vaikka porrasjuoksukin kiehtoo kierolla tavalla.
Ehdottomana suosikkimaastonani Tampereen seudulla pidän Julkujärveä ja laajemmin aluetta Lamminpäästä Sasiin.
Ensi kesän tavoitteeni on nauttia astetta paremmasta suunnistuksesta ja kiertää perinteiset KRV ja FIN5 sekä kokea Jukola ensimmäistä kertaa.
Joulupukilta toivon lahjaksi lumetonta talvea ;)

SYNSAM

25-mannareissu harrasteryhmäläisen silmin

Teksti: Hannu Pulakka
Kuva: Heikki Tukiainen

”Syksyn huippureissua ei halua missata kukaan”, mainostettiin 25manna-tapahtumaa harrasteryhmäläisille elokuun lopussa. Ajattelin, että kuulostaa hauskalta, ja viime hetkellä laitoin nimeni ilmoittautumislistaan. Onneksi en miettinyt enempää, millainen reissu olisi luvassa.

Viikon verran ennen tapahtumaa tuli sähköpostiviesti, jossa oli tiedot joukkueiden kokoonpanosta ja juoksujärjestyksestä. Sieltä löytyi minunkin nimeni nelosjoukkueen 24. osuuden kohdalta. Tarkempi tutustuminen paljasti, että 24. osuus oli viestin pisin ja vaikeaksi luokiteltu. Hieno haaste ja mukavaa olla mukana, mutta meniköhän osuusarvonta ihan oikein? Olisiko tämä sittenkin vähän erilaista kuin iltarastit?

Mitä jos ei ole omaa SI-tikkua? Mitä jos ei oikeastaan edes tiedä, mikä SI-tikku on? Entä jos lisenssiäkään ei ole? Mitä pitää pakata mukaan? Tarvitaanko lamppua? Tiinalta sain onneksi mainiot ohjeet käytännön asioista, mutta pian ilmaantui uusi huoli: voi ei, sainko juuri pahimmalla hetkellä flunssan? Pari päivää ennen matkaa varmistin vielä Lammikolta, olisiko ylimääräisiä juoksijoita jonossa. Ei ollut. Niinpä pakkasin nenäliinat mukaan ja päätin olla juoksukunnossa. Sairastan sitten vaikka jälkeenpäin.

Ohjeiden mukaan kisatavarat rinkkaan pakattuina ja laivavarusteet toisessa kassissa saavuin jäähallin parkkipaikalle, missä Pyrinnön bussit jo odottivat. Katselin ympärilleni ja huomasin, että paikalla taitaa olla enemmän TV:stä tuttuja suunnistajia kuin harrasteryhmän harjoituksista tuttuja kasvoja. Reissusta tulisi mainio tilaisuus tutustua pyrintöläisiin. Bussimatkan jälkeen satamassa edessä oli seuraava haaste, ennestään tuntemattomien hyttikaverien löytäminen, mutta yhteistuumin sekin onnistui. Ruokailun jälkeen vetäydyttiin ajoissa hyttiin nukkumaan, ja vain muutamaa tuntia myöhemmin aamuherätys keskeytti katkonaiset unet aivan liian aikaisin. Aamiaisen jälkeen bussikyyti vei puoliunisena Tukholmasta tapahtumapaikan suuntaan, ja loppumatkan 2,5 kilometrin kävely taittui letkassa peesaten ja joukkuetovereiden kanssa jutellen. Viisaampi suunnistaja painaisi tässäkin kohdassa mieleensä tarkempia maamerkkejä – varsinkin jos itsellä on edessä pitkä osuus alkuillan uusintalähdössä.

Seurateltat saatiin pystyyn, ja läheltä katsoen ne näyttivät jo huokuvan ansiokasta seurahistoriaa. Kello tuli aamuyhdeksän ja avausosuuden juoksijat säntäsivät metsään. Omaan starttiini olisi aikaa seitsemän tuntia eli enemmän kuin laivayöhön mahtui unta. Oli siis runsaasti aikaa fiilistellä kisatunnelmaa, seurata viestin etenemistä, hengailla sadan muun pyrintöläisen kanssa ja käydä ostoksilla urheilukaupassa. Ja ennen kaikkea syödä ja juoda useammankin kerran ja pitää itsensä virkeänä ja lämpimänä ennen omaa suoritusta. Ja tietenkin pitää sadetta, jonottaa bajamajaan ja tepastella mutavellissä, eli nauttia aidosta suunnistustapahtuman tunnelmasta. Yritin laskeskella oman joukkueen etenemistä ja arvioida osuusaikoja, mistä lopputulokseksi tuli aina sama: oma osuuteni alkaa juuri ja juuri uusintalähdössä kello 16.

Pyrinnön ykkösjoukkueen viesti näytti sujuvan mainiosti, ja maalialueen luona oli hienoa kannustaa vaihtoon tulevia juoksijoita. Jännitys huipentui ankkuriosuuteen, ja tunnelma oli katossa kun Pyrintö lopulta voitti koko viestin. Loistava suoritus koko joukkueelta! Voinko nyt sanoa, että ”me voitettiin”? Komeata oli kuitenkin laittaa omakin numerolappu rintaan ja suunnistuskengät jalkaan maailman parhaan suunnistusseuran teltassa!

Vihdoin oli aika opetella, miten SI-tikku nollataan, ja siirtyä lähtöalueelle lämmittelemään ennen uusintalähtöä – eli juoksentelemaan sateen ja satojen suunnistajien pehmentämälle pellolle mutavelliin. Pakarajuoksua ei tehnyt mieli edes kokeilla, ettei kuraa olisi hiuksissakin. Joukkueenjohtajan ja ankkuriosuuden juoksijan kanssa oli hyvä jakaa lähestyvän lähdön tunnelmat. Sitten siirryttiin kartoille, pian oli enää 10 sekuntia lähtöön, ja lopulta juostiin rapa roiskuen metsään!

Joukko jakaantui K-pisteen jälkeen kahteen suuntaan. Yritin vilkuilla ja varmistaa, että muitakin 24. osuuden juoksijoita oli samassa letkassa. Miksi numerolappuja ei ole myös selässä? Hidastin ja varmistelin kartalta missä mennään, ja joku sanoi ohi juostessaan jotain ja virnisti perään. Luulen, että minulle tarjottiin viisasta neuvoa: turhaan katselet karttaa, seuraa vain letkaa maaliin asti. Viimeisillä osuuksilla kun ei ollut hajontaa.

Ensimmäinen rasti löytyi hienosti, ja matkalla toiselle tuli vastaan leveän ojan ylitys. Nehän ovat hauskoja pituushyppytehtäviä, joissa on minimitavoite. Tällä kertaa loikka jäi lyhyeksi ja polvi vääntyi alastulossa vastarannan pehmeään mutaan. Huh, käviköhän pahasti? Muutaman varovaisen askeleen jälkeen päätin jatkaa, vaikka vähän sattuikin. Ei ulkomaille kannattanut lähteä keskeyttämään, ei varsinkaan 25 hengen viestiin.

Kohta risteävällä polulla tuli vastaan määrätietoisesti etenevä letka, ja tutkailin kartalta, kannattaisiko siihen liittyä. Sukupuolijakauma sai epäilemään letkaa ankkuriosuudeksi, joten hämmentyneenä yritin välttää jonon imua.

Rata ei ollut helppo, polvea joutui varomaan, ja sadekin alkoi uudestaan. Paras letka pääsi vähä vähältä karkuun kun välillä yritin tehdä itsenäistä suoritusta. Pyyhin kartalta vettä ja kuraa, jotta näkisin. Alkoi tuntua, että olin seikkaillut metsässä liian kauan. Pimeäkin alkoi jo tulla.

Lopulta jäljellä oli enää viimeinen rasti ja kierros yleisön edestä maaliin. Paikan päällä selvisi, että yleisöä ei tietenkään enää juuri ollut. Onneksi pieni Pyrinnön joukko oli vielä kannustamassa ja huolehtimassa maaliintulijasta, ja siitä ilahtuneena otin vielä loppukirin maalisuoralla. Aikaa oli mennyt vähän liikaa, mutta maaliintulo oli sentään vauhdikas. Läpimärkänä, yltä päältä kurassa ja loppukiristä väsyneenä palasin pian todellisuuteen: Seurateltat oli tietenkin jo purettu, satoi vettä, rinkkani odotti yksinäisenä sadesuojassaan, ja melkein kaikki olivat lähteneet. Laivan lähtöaika oli jo parin tunnin päästä eli kiire alkoi olla, bussille oli vielä 2,5 kilometrin kävelymatka hämärässä kipeällä polvella, ja muistikuva reitistä oli hatara. Sateessa alkoi tulla vilu.

Siinä kohtaa muistin, mistä parhaat reissut on tehty: Uusista kokemuksista, yllättävistä tilanteista, omien rajojen rikkomisesta ja mahtavista ihmisistä ympärillä. Tämä reissu oli sellainen eikä unohdu. Iso kiitos kannustuksesta ja opastuksesta!

Oikaisu. Painetussa lehdessä (sekä puutteellisessa, että kokonaisessa) tämän jutun kirjoittajaksi oli merkitty Minna-Liisa Mankkinen Hannu Pulakan sijaan.

Grano Games 2018 & pyöräsuunnistuksen SM

Katri Lilja

Jaostomme järjestää jo perinteeksi muodostuneet Grano Gamesit 8.-10.6.2018. Perjantain kilpailu on sprintti Tampereella. Lauantain ja sunnuntain maastomatkojen kilpailut käydään Pinsiössä. Samaan aikaan samasta kilpailukeskuksesta järjestetään pyöräsuunnistuksen SM-kilpailut, lauantaina sprintti ja sunnuntaina pitkä matka.

Tehdään yhdessä hienot kilpailut, joissa osallistujat saavat mielekkäitä suunnistustehtäviä ja hyvää palvelua. Jokainen meistä voi vaikuttaa hyvän kisakokemuksen luomiseen.

Mikäli mielessäsi on jokin tietty tehtävä, jonka haluaisit ottaa hoitaaksesi näissä kilpailuissa, niin olethan yhteydessä jo lähiaikoina. Talven ja kevään mittaan tullaan toki jäseniämme ja oravapolkulaisten vanhempia kysymään erilisiin kilpailun talkootehtäviin.

Olen lupautunut tämän yhdistelmäkilpailun johtajaksi. Kuulen mielelläni, jos sinulla on mielessäsi hyviä neuvoja, tai vaikkapa uusia ja raikkaita ideoita kisatoteutukseen.

Kisajärjestelyterveisin,
Katri Lilja
p. 045 134 9466
katri.minna@gmail.com

LAMMINSIVU
NOSTOJA JA ELEMENTTIASENNUKSIA

Pyöräsuunnistus

Juha Lilja

Pyöräsuunnistus on tänä päivänä pyrintöläisittäin tosi kova juttu, ja Juha Lilja on nuoresta iästään huolimatta seuramme yksi suurimmista pyöräsuunnistustähdistä. Pyysimme Juhaa kertomaan pyöräsuunnistuksesta, jotta me muutkin saisimme tutustua lajiin paremmin.

"Pidän mielenkiintoisena, kun muut urheilijat kertovat, mitä suorituksen aikana päässä tapahtuu ja mitä ajatuksia käy mielessä. Niinpä päätin kokeilla laittaa myös oman suorituksen aikaiset ajatukset tekstiksi. Hieman toki ajatukset muuttuvat sanoiksi kirjoittaessa, sillä suorituksen aikana ajatukset ovat enemmänkin "tosta tonne ja sitten tuolta" -tyylisiä, kun päässä on ennemminkin mielikuva kartasta ja maastosta, eikä sanallista selitystä, mutta yritin parhaani mukaan saada ajatukset sanoiksi.

Suoritukseksi valitsin pysun MM-sprintin Liettuasta. Tässä kisassa ei alueen suojelun takia saanut oikoa urilta muualla kuin oranssiksi piirretyillä avoimilla alueilla. Se tekikin lopun puisto-osuudesta paljon hauskempaa kuin mitä nurmikon läpi oikominen olisi ollut.

Oheisen kartan ja reittini löydät osoitteesta **juha-lilja.com/mm-sprintti**

Minuutti ennen lähtöä, kun sain kartan, tein pääosin ykkösvälin reitinvalintaa, mutta loin myös yleiskatsauksen siitä, minkälaista suunnistusta on tulossa ja tein kakkos- ja kolmosvälin suunnitelmat.

Matkalla K:lle ja K:n jälkeenkin vielä tulevien välien lukemista, hieman ennen mäen loppua ykkösen reitinvalinnan palauttaminen mieleen ja mäen loputtua keskittyminen reitinvalinnan toteuttamiseen. Asfalttia vasemmalle stadionin reunaan, josta alas kävelytietä. Rappusten sivussa sopivasti luiska lastenrattaita varten, rappusten alta oikealle ja kävelytielle tien reunaan. Tiellä varmistaminen, kannattaako lähteä ennen taloa vai takakautta, päätös mennä selkeämmin takakautta. Kakkoselle helppoa ja selkeää toteutusta oikealta, minuuttia ennen lähteneen ruotsalaisen selkä näkyy edessä. Matkalla kolmosen reitin tarkistaminen ja rastilla heti ympäri ja takaisin. Heti rastilta lähdettyä katseella hakemaan kolmosen aidattua nurmialuetta, mielessä, että pitää mennä toisesta portista sisään ja kun nurmialue näkyy tarkistus, meneekö nelosen edessä olevien talojen välistä ura vai aita ja aidaksi toteamisen jälkeen päätös kiertää vasemmalta. Toisesta portista sisään ja armeijan ajoneuvojen välistä kolmoselle. Kolmoselta heti

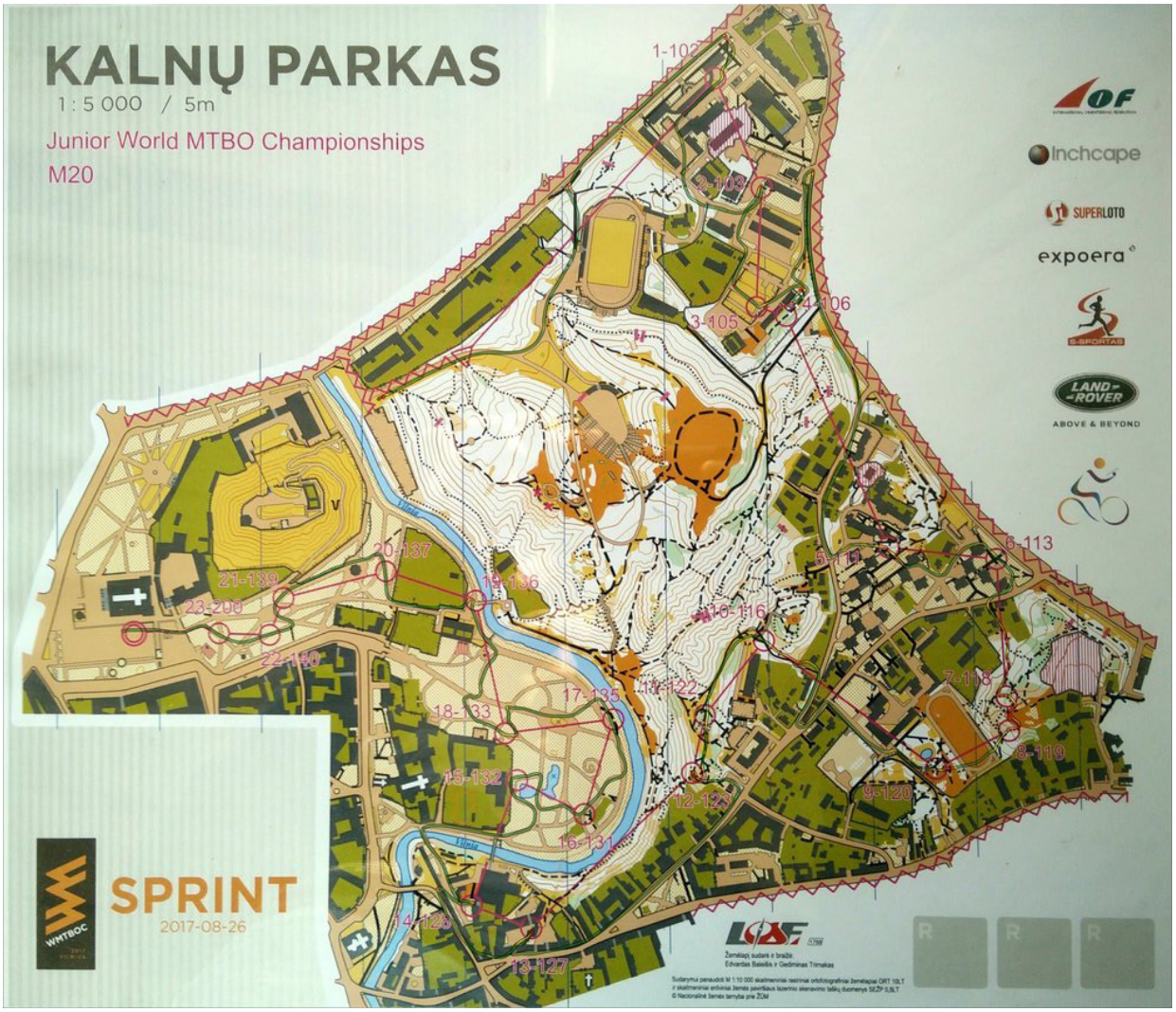

portista ulos, talon kulmaan ja kulmasta kierto taakse. Matkalla rastille tarkistus pääseekö oikealta järkevästi, ei näytä pääsevän, joten mentävä vasemmalta muurin ympäri. Rastilla pysähdyksissä karttaa lukenut ruotsalainenkin lähtee vastaan, joten vasemman täytyy olla oikea valinta.

Nelosella ympäri, talon päädystä takaisin nurmikentän reunaan ja siitä oikealle muurin reunaan. Muurin ympäri ja tielle, tiellä ruotsalaisen ohi. Risteys oikealle näkyy edessä, vähän ennen sitä oikealle kivetetylle kävelytielle, joka oikoo hieman kulmaa ja sitten tietä ylämäkeen. Hetken kävi mielessä, riittääkö vauhti, mutta talven harjoituksia ajattelemalla luottamus vauhtiin takaisin, muutama polkaisu putkelta, ja ajatus takaisin suunnistukseen. Vasemmalla loppuu talot ja vähän sen jälkeen vasemmalle heti, kun mahdollista. Kerrostalojen pihassa parkkeerattujen autojen väistelyä, vähän vauhtia pois ja taloihin peilaten oikeasta kohtaa pois asfaltilta, rastin hakeminen katseella ja sitten rastille. Vitoselta suoraan alas, kerrostalojen väliin, välistä pihaan ja tielle, tietä vasemmalle, viimeisen kerrostalon nurkalta kävelytielle oikealle ja rastille.

Kutoselta suoraan tielle, tietä oikealle ja katseella polun hakemista tien reunasta, talojen välistä. Polkua ylös, tonttien loputtua oikeanpuoleisella polulla pysyen avoimelle asti ja avoimelta heti vasemmalle seiskalle. Rastilta oranssille avoimelle, vähän vauhtia pois ja uran lähdön hakeminen katseella. Uralle ja sitä alas kasille. Kasilta polkua alas jatkaen kenttää kohti bulletinissa varoitettua droppia väistäen. Katseella kentän toisesta reunasta uran hakeminen ja sitä ylös oranssille. Oranssilla rastin hakeminen katseella ja matkalla ysille tarkistus kannattaako rastilta lähteä oikealle vai vasemmalle. Rastilta vasemmalle, aidan reunaan, talon kulmaan ja asfalttia tielle. Tietä vasempaan ja tarkistus kannattaako mennä loppu oikealta vai vasemmalta. Päätös oikealta ja seuraavan välin lukemista, kannattaako mennä vasemmalta asfalttia vai oikealta yhtenäistä uraa. Päätös oikealta yhtenäistä uraa, sitten taas keskittyminen kympille ja vasemmalla olevan talon jälkeen kävelytien lähdön hakemista katseella. Kävelytielle, rappuset ylös juosten ja rappusten päällä takaisin pyörän selkään ja ajaen rastille. Suunnitelman mukaan oikean kautta, matkalla rastin tarkempi paikannus kartalta, pieni katsaus seuraavaan väliin ja loppu vähän hidastaen rastille. Rastilta jatketaan alas, rastin sijainti ei ihan tarkasti mielessä, eikä pysty alamäessä polulla lukemaan, joten alas vaan ja tontin reunassa nopea pysähdys, jossa huomaan rastin olevan oranssilla avoimella, katse oikeaan ja avoin näkyy siinä. Rastille ajaessa seuraavan välin päätös mennä tietä vasemmalta.

Rastilla pyörä ympäri ja takaisin, tontin reunaa alas ja tielle, tiellä hyvät vauhdit alamäkeen parilla niin kovalla polkaisulla kuin jaloista lähtee. Alamäessä polkiessa seuraavan välin reitinvalinta. Vasemmalta tulevan risteyksen ja oikean kaarroksen jälkeen pieni vauhdin hiljennys ja katseella porttikonkien havaitseminen ja vasemmalle lähtevän risteyksen kohdalta porttikongista sisään. Rastilla ympäri ja takaisin tielle, tietä oikealle ja kulmasta talojen reunaa jatkaen oikealle. Tiellä seuraavan välin lukua ja katson jostain syystä, ettei viivan alla olevaa siltaa pääsisi. Tien kääntyessä vasemmalle, porttikongista sisään ja talon päädyn ympäri, taloja lukien rastille. Vieläkin katson, ettei rastiviivan alla olevasta sillasta jostain syystä pääsisi, niinpä rastilla ympäri ja vasemmanpuoleiselle sillalle, joen reunaa oikealle ja radan hauskimmalle osuudelle puistoon.

Vasemmalla olevan aidan päättymisen jälkeen vasemmalle ja vasemmalle ja lammen ympäri rasti 15 hakien. Lampien välistä ja vasemmalle ja risteyksestä oikealle uralle ja rastille. Vähän meinaa pito loppua renkaista joka risteyksessä koko puisto-osuuden ajan, mutta juuri pystyn olemaan ajautumatta hiekalta nurmikolle. Kuudeltatoista joen rantaan ja hieman epäröintiä rastin uran lähdöstä, mutta viime hetkellä kääntyminen sille ja rastille. Rannasta ylös ja puiston keskustaan, siitä oikealle puistotielle ja vasempaan ja vasemman kautta nurmialueen ympäri rastille, jotta voi suoraan jatkaa rastilta. Heti rastin jälkeisestä risteyksestä suoraan, mielessä käy, olisiko pitänyt kääntyä heti rastin jälkeen oikealle, mutta keskittyminen heti takaisin suunnitelman toteutukseen. Y:stä oikealle, oikea, vasen ja joelle, sitä reunaa rastille, matkalla katsoen tonttien välin seuraavaa rastiväliä varten. Rastilla ympäri ja aidattujen tonttien väliin, aidan kulmasta oikealle ja haarasta vasemmalle rastille.

Rastilta suoraan, kahdeksankulmainen rakennus tähtäimeen katseella ja sinne, aidan viertä rastille. Rastilta suoraan pienelle aukiolle, ja rasti näkyy jo. Vasemman kautta nurmialueen ympäri rastille, samalla varmistus, että onko tosiaan jo toiseksi viimeinen rasti ja ennen rastia vielä katse viimeiselle. Leimauksen jälkeen katseen suuntaan vaan mahdollisimman kovaa, leimaus ja leimauksen tarkistus viimeisellä ja loppusuoran tykittäminen. Ennen maalia vielä loppusuoran parit portaat hyppäämällä alas ja niiden jälkeen viimeiset polkaisut maaliviivalle. Maalissa oli suorituksesta hyvä fiilis 15-välin väärää siltaa lukuun ottamatta ja lopputuloksena olikin pronssimitali."

NESTE K
Teiskontie

TP-GOLF 18.7.2017

Jukka Kyrölä

Suunnistusjaostomme golfkisa pidettiin 25. kerran. Vuonna 1993 aloitettiin Virtain golfkentältä ja sieltä siirryttiin Vammalaan Lakeside-golfiin noin 10 vuotta sitten. Välillä on pelattu Järvenranta-kentällä ja välillä Pirunpelto-kentällä. Tänä vuonna oli Pirunpellon vuoro, joka on meille harrastelijoille erittäin vaikea.

Ilma oli ihanteellisen kaunis. Osanottajia oli 15 kappaletta. Lyhyesti voidaan todeta, että tällä porukalla onnistuu paremmin suunnistus kuin golfin peluu! Palloja hukkui golfväylien ympäristöön arviolta 10 palloa/pelaaja. Lähimetsien myyrillä on ihmettelemistä.

Ainoastaan kolme pelaajaa sai joka väylältä tuloksen. Paras oli Heidi Haapasalo 106 lyönnillä.

Kepa on pitänyt kisasta maratontaulukkoa koko 25 vuoden jaksolta. Sitä johtaa edelleen jaostomme entinen puheenjohtaja Ulf Andresen, joka tämän golftapahtuman myös perusti. Uffe muistetaan hyvin siitä, että hänen puheenjohtajakaudellaan Pyrinnön suunnistus meni voimakkaasti eteenpäin varsinkin Raija Laukkasen vetämän naisryhmän toimesta. Miesten nousu laajemmalla rintamalla alkoi naisia myöhemmin. Uffen maratonpisteet 654 pistettä. Seuraavina Jari Kymäläinen (558), Keijo Viilo (554), Aulis Yli-Sirniö (528), Jukka Kyrölä (513), Janne Märkälä (426). Naisista parhaat ovat Raija Laukkanen (387), Sari Saarijärvi (274) ja Heidi Haapasalo (209).

2018 kisaillaan jälleen heinäkuussa.

Tulokset

1.	Jukka Kyrölä	36 pistettä
2.	Heidi Haapasalo	30
3.	Jorma Laine	26
4.	Jorma Salovaara	26
5.	Hilkka Kankaanpää	25
6.	Pekka Turtiainen	24
7.	Janne Märkälä	23
8.	Mika Vuorela	22
9.	Martti Rupponen	22
10.	Maija Andresen	22
11.	Keijo Viilo	21
12.	Kaj Andresen	19
13.	Lasse Viilo	19
14.	Jari Kymäläinen	18
15.	Seppo Väli-Klemelä	17

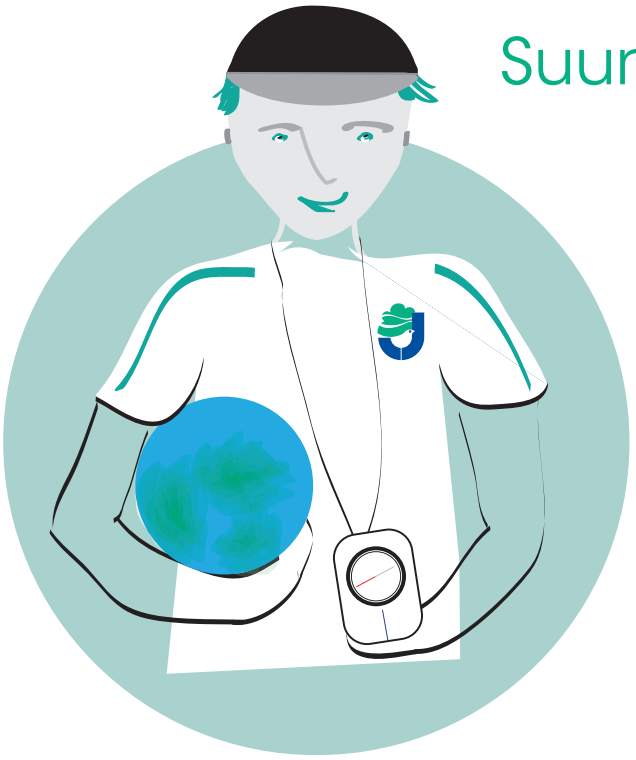

Suuntana lajittelu!

Jätteiden lajittelu
säästää ympäristöä.

Jokaisella
pienellä teolla
on iso merkitys!

PIRKANMAAN
JÄTEHUOLTO

www.pjhoy.fi

VUODEN SUUNNISTUSTEKO VAI EPÄREILU KILPAILUTILANNE

Saana Vahvelainen

Kesäinen yö Joensuun Enossa. Vuorokausi on hetki sitten vaihtunut sunnuntain 18.6.2017 puolelle ja suuri joukko Jukolan Jusseja kirmailee Harpatinvaaran maastoissa. Toinen mokova katselee kilpailua screeniltä tai kotisohvalta. Elias Kuukka kuljettaa Pyrinnön värejä pitkällä yöllä keulassa. Koko Suomi saa seurata tätä livenä, kun kameramies juoksee pimeässä kesäyössä suunnistavan Eliaksen perässä. Mutta mitä sitten tapahtuu? Elias pummaa kameramies kintereillään, ja edelleen koko Suomi seuraa. Mitä tästä oikein pitäisi ajatella.

Elias itse:

Jukolan Viesti 2. osuus ja kohtalokkaaksi muotoutunut 12-13 rastiväli.

Tähänastisen urani kuuluisin virhe tuli tehtyä tämän vuoden Jukolan pitkällä yöllä. Itselleni virhe ei ehkä ole ollut niin merkityksellinen, mutta siitä virheestä olen keskustellut jo kymmenien ihmisten kanssa. Minulle on kerrottu, kuinka henki salpaantui keskellä yötä tv:n ääressä ja kuinka joku muu on katsonut sen pätkän useamman kerran vielä uudelleenkin. Monet ovat pyytäneet kirjoittamaan tai kertomaan siitä, ja onhan se totta, että harvoin television katsojat pääsevät yhtä lähelle näkemään, kuinka kärkisuunnistaja eksyy täysin.

Kirjoitin jo Pyrintöläiseen tarkemman kuvauksen, mitä mielessäni pyöri, kun kameramies lyöttäytyi perääni ja miten suunnistin.

Otteita kesällä ilmestyneestä Pyrintöläisestä:

*Yritin edetä kompassillani mahdollisimman suoraan. Näen kiviä ja käyrämuotoja, mutta kaikki näyttävät liian pieniltä kuuluakseen kartalle. Tulee epävarmuuden tunne. Kuin salaman iskusta mieleeni välähtää kuva kilpailukeskuksen screenistä, jolla epävarma gps-pallukkani etenee ja kymmenet tuhannet ihmiset näkevät virheeni. Samaan aikaan tajuan satojen tuhansien muidenkin seuraavani suoritustani livenä kotivastaanottimiensa äärellä. Karistan ajatukseni ammattimaisesti pois ja hoen itselleni "keskity *******".*

Katson karttaa ja päätän etsiä siltä jonkin varman kohteen, jonka avulla menen rastille. Ajoura, se se on. Keskellä mäkeä kulkee ajoura, kun pysyttelen mäen huipulla, niin en voi koukata rastia kun olen nähnyt ajouran. Ikään kuin tämän oivalluksen vastakaikuna silmiini osuu pieni valo, joka sammuu saman tien. Hetkinen, eihän tällä alueella pitänyt olla ensimmäisen osuuden rasteja. Hahmo tulee minua hieman vastaan ja sitten näen sen, juoksevan kameramiehen. Pari kertaa aiemminkin tullee turmiolliset ajatukset palaavat välittömästi mieleeni, mutta saan ne jälleen karistettua nopeasti. "Osaan tämän, on minua ennenkin kuvattu."

Tässä voin kuitenkin vielä myöntää, että ajatukseni eivät olleet oikeissa asioissa siinä kohtaa. Ehkäpä Jukola oli vielä näin nöösipojalle liian tunteellinen hetki: pienen ikäni olen viettänyt fiilistellen Jukolan viestin pitkää yötä vanhoja lähetyksiä katsoen, rastivuosikirjoja lukien ja gps-seurantoja tuijotellen.

Ajatukseni harhailivat hieman jo ennen virhettä, kun leimasin edellisellä tv-rastille yksin kärjessä ja näin vain pimeää metsää edessä ja takana. Olin valmistautunut juoksemaan yksin mutta tunteet tulivat pintaan jo suorituksen aikana, kun ymmärsin, että voimme monta tuntia ja monta osuutta myöhemmin vaikka voittaa koko viestin. Sen pystyin ehkä vielä käsittelemään, mutta kameramies ilmestyi juuri heikoimmalla hetkelläni. En kuitenkaan ole vieläkään varma, olisinko jättänyt virheen tekemättä ilman kameramiestä, luultavasti en. Loppujen lopuksi osasin toimia tilanteeseen nähden jokseenkin rauhanomaisesti ja varmasti rauhallisemmin kuin henkilökohtaisessa kilpailussa.

Kari Jussila:

Mahtavaa Elias, tästäkö se jo lähtee, saa nähdä kuinka pitkän keula meillä vaihtoon mennessä. Mikä ajatus, Punakone kärjessä yksin kakkososuudelta maaliin asti... Mitä nyt, Elias pummaa. Mitä ihmettä toi kuvaaja ajattelee, sais häipyä! Ei rastinottovaiheessa VOI mennä häiritsemään urheilijaa. Toihan hajottaa täysin kilpailijan ajatukset. Tää on niin väärin, epäreilu kilpailutilanne! Kameramies ei tajua, mitä tekee. Ei se ehdi kuitenkaan kiusaamaan muita kärkijoukkueita samalla tavalla. Huh, onneksi rasti löytyi, vaikka ottikin ikuisuuden... Toivottavasti Eliaksen suunnistus ei hajoa tuon kameratörpön takia.

Lammikko:

Pyrinnön miehillä on pitkästä aikaa vahva – etukäteen jopa bodiumille yltävä joukkue. Useassa edellisessä Jukolassa Punakoneen tulos on jäänyt yhden osuuden vuoksi alakanttiin. Siltikin kolme edellistä Jukolaa ovat olleet kuin myrskyvaroituksia – kyllä se kohta napsahtaa! Joensuun Jukolan maastot tiedettiin vaativiksi. Jopa erittäin vaativiksi. Tulossa olisi mielenkiintoinen Jukola – taas kerran. Punakoneen viesti alkaa hienosti. Pascal Buchs aloittaa loistavasti vain 38 sekuntia kärkeen sijalla 13. 'Loistavaa, pahin kanto ohitettu', ajattelen.

Toisella osuudella Punakone laittaa odotetusti Elias 'stig omboard' Kuukan. Punakoneen loistavalla joukkueen esittelyvideolla Elias on Atro Vuolteen bussin kuskina ja toivottaa peesarit tervetulleeksi yöjunaan/bussiin. Elias on saavuttanut melkoisen yön kunkku -maineen loistavilla otteillaan niin Tiomilan kuin Jukolan longa natteneilta. Osuudella on tällä kertaa mittaa 14,3 km. Tätä(kin) varten mies on treenannut ja hyvällä asenteella. Arvostan nuoren miehen asennetta – kova jätkä, ajattelen.

Seuraan viestiä pressi-huoneessa. Ja tv-kuvat näyttävätkin heti kohta lähdön jälkeen, että Elias on jo kärjessä. Ja pian jo karussa. Hyvältä näyttää. Mies näyttää levolliselta tv-kuvissa kuin viestittäen 'tän mä osaan, täst mä nautin'. Parman Talvinen jää, kun miehille osuu eri hajonta. Rastilla 12 Tiomilan ylivoimaisesti voittanut Göteborg on jäänyt jo 45 sek, mutta etenee varmasti.

Rasti 13 näyttää vaativalta tasaisessa maastossa, mutta Elias on halkonut rastit toisensa jälkeen. Joten nou hätä. Sitten tv-kamera lähtee seuraamaan Eliasta. Pyrintö kärjessä suorassa lähetyksessä. Upeaa! Kylmät väreet selässä... Ajattelen, että tv-kameramies on entinen pyrintöläinen Mikkolan Timpe, joka on luonut Jukolan tv-lähetyksiin huikeaa näkökulmaa, niin meille friikeille kuin tavallisille tv-katsojillekin. Myöhemmin selviää, ettei kameramies ollutkaan Timpe, vaan toinen kuvaaja.

Ja sitten... Elias vilkaisee vasemmalle ja oikealle... vauhti näkyy hidastuvan... ja pysähtyy vallan. Mies tutkii karttaa ja vilkaisee oikealle ja vasemmalle. Elias ei tiedä missä on. Ajattelen hymyillen, että tämä on aivan huikean upeaa tv-draamaa – tästä pääsee tavalliset tv-pulliaisetkin upeasti upean lajimme suorituksen ja mielenhallinnan haasteisiin kiinni. WOW!

Toki toivon samalla, että Elias saa pian kiinni. Mutta gps näyttää, että mies lähtee väärään suuntaan. Voi ei. Mistä mies mahtaa saada kiinni, kun ei oikein ole mitään luettavaa... Jännitys kasvaa...

Sitten Elias saa ilmeisesti jostain kiinni, kun vauhti kasvaa. Toivon, että mies vetää kohti rastikiveä. Vauhti on selvästi kova. Rasti. Yes. Siitä vauhdilla kohti 14:ttä rastia. Tv-mies jää. Göteborg pääsi edelle, mutta gps näyttää, että Elias saa Göteborgin pian kiinni. Hyvä.

Ei-suunnistava ensikertalainen kotisohvalla:

Apua ei kai se oo eksyksissä

Hemmetti

Hienoo livekuvaa, 5/5!!

Oli kyllä aika paha virhe

kisakallio
Sopivalla sykkeellä.

GRANO GAMES 2017 – KILPAILUJOHTAJAN MIETTEITÄ

Samuli Saarikko

Kun vuoden Grano Games 2016 oli minun osaltani onnellisesti ohitse, ei heti tullut mieleen ajatella jo tulevia haasteita kyseisten kisojen osalta. Viime vuonna toimin kisojen pääratamestarina, joka oli erittäin mielenkiintoinen ja antoisa kokemus. Vastuuta oli taas enemmän kuin aikaisemmin. Vuosina 2014-15 olin ollut Grano Games kilpailuissa lasten ratojen ratamestarina.

En osaa sanoo, että kannattaako aina minua yllyttää, mutta tänä vuonna sitten toimin Grano Games 2017 pääkapellimestarina eli kilpailunjohtajana. Ohessa on lyhyesti kerrottuna GG2017:n kilpailunjohtajan mietteitä tehtävästä, alkutaipaleelta aina kisaviikonlopun H-hetkeen asti.

Uudet haasteet edessä

Yritin muistella, koska lupauduin ottamaan hommakseni Grano Games 2017 kilpailujohtajan pestin, mutta luulisin kyseessä olevan jokin keskusteluhetki Mikko "Lammikko" Eskolan kanssa. Lammikko oli hoitanut vastuullisesti monena aikaisempana vuonna kyseisten kisojen kilpailunjohtajuuden, joten saappaat olivat kyllä aika isot täytettäväksi. Olo oli minulla kuitenkin alusta asti hyvin luottavainen ja en edes pelännyt sitä, että Grano Games 2017 toimi samalla ns. näyttökilpailuna nuorten MM-kisoihin ja EM-kisoihin pyrkiville tulevaisuuden suunnistustähdille. Lisäksi tiesin, että johdettava porukka oli kuitenkin täynnä erittäin kokeneita, osaavia ja ahkeria seuralaisia.

Suunnittelua, pähkäilyä ja lupia

Heti alusta asti asetin itselleni tavoitteeksi, että hommat hoidetaan ajoissa...tai siis lähes ajoissa. Joissakin näissä itselleni määritellyissä tehtävissä onnistuin ja joissakin en. Halusin selkeästi luoda kilpailuorganisaation, jossa olisi hyvät sektoripomot. Ja hyvä porukkaa kasaan saatiinkin. Sektoripomot saivat lähes vapaat toimintavapaudet talkoolaisten hommaamiseen omiin sektoreihinsa. Tietysti ketään ei jätetty yksin, jos apua joku tarvitsi.

Suurimpina työtehtävinä itselleni jäi erilaisten palaverien pitäminen ja kisaan liittyvien lupien hankkimien. Itse yllätyin, että näitä lupia olikin aika monia. Oli mm. maanomistajien luvat, ELY-keskuksen lupa seututien tilapäiselle nopeusrajoitukselle sekä Poliisin ja Pelastuslaitoksen luvat.

Suunnistuskilpailu Grano-Games, tilapäinen nopeusrajoitus, seututie 338, Tampere

1 Hakemus

Tampereen Pyrintö ry on hakenut lupaa tilapäiselle nopeusrajoitukselle maantielle 338,14275,14277 ajalle 10.06.2017 - 11.06.2017. Kyseessä on Suunnistuskilpailu Grano-Games.

Kohteen tierekisteriosoite:
Seututie 338, Aitovuori-Jäminkipohja
338 / 5 / 360 - 5 / 1960 / oikea

H-hetki lähestyy

Kun oravien LEIMAUS-leiri alkoi lähestyä, tiesin myös, että Grano Games 2017 ensimmäisen osakilpailun lähtö ajankohta läheni. Kolmen päivän koitos oli siis tosi lähellä. 1. osakilpailu Järvensivun harjumaastoissa oli edessä lähes 900 suunnistajalle. Sääprofeetat olivat ennustaneet lähes täydellistä suunnistussäätä. Sateen uhkaa ei pitänyt olla, kun sadepilvien piti kiertää ohitsemme... mutta kuinkas siinä kävikään. Kello 17.45 pahin pelkoni kävi toteen, taivas repesi ja vettä alkoi sataa kaatamalla... "Eihän sen pitänyt sataa", ajattelin huolestuneena. Sanotaan, että "tyyntä myrskyn edellä".

Sade kyllä loppui aikanaan, mutta seuraava pikku haaste olikin jo edessä. Jokunen katsastussarjan kilpailija oli suunnistanut reittinsä kartassa kielletyksi merkittyä reittiä pitkin, joten suoritus katsottiin epäoikeudenmukaiseksi ja he hyötyivät siitä. Tämä paljastui näyttösarjojen gps-käppyröistä. Onneksi on olemassa tuomarineuvosto, joka sai miettiä ratkaisua yön yli. Ja onneksi oikea ratkaisu tähänkin löydettiin yhteistyöllä.

2. ja 3. osakilpailu suunnistettiin sitten tamperelaisten silmin "ulkomailla" eli Teiskossa. Tarkalleen kilpailukeskus sijaitsi Terälahden urheilukentällä. Lauantaina (2. osakilpailu) oli vuorossa normaalista poiketen pitkät matkat ja sunnuntaina (3. osakilpailu) keskimatkat. Koska samalla oli myös nuorten MM-kisojen näyttökilpailu, halusi Suunnistusliitto, että kisassa olisi vastaavat menettelyt kuin arvokisoissakin. Tämän vuoksi mm. perjantaina sprintissä ja lauantaina pitkällä matkalla oli katsastusarjalaisilla karanteeni-alueet ja ns. varvaus sekä sunnuntaina lähtökynnys. Tämä oli itsellenikin uusi asia, mutta onneksi tästäkin lopulta selvittiin ilman suurempia kömmähdyksiä kokeneiden seuralaisten avulla. Ja taas tuli tärkeää kokemusta niin toimitsijoille kuin kilpailijoillekin.

Toisena normaalista poikkeavana asiana oli katsastussuunnistajien GPS-seuranta. Olimme luoneet katsojille mm. mahdollisuuden seurata kahdelta 50 tuuman TV-näytöltä suunnistajien haasteita maastossa. Ja haasteita monella pihkaniskalla olikin - Terälahden maastot olivat näyttökisan arvoiset.

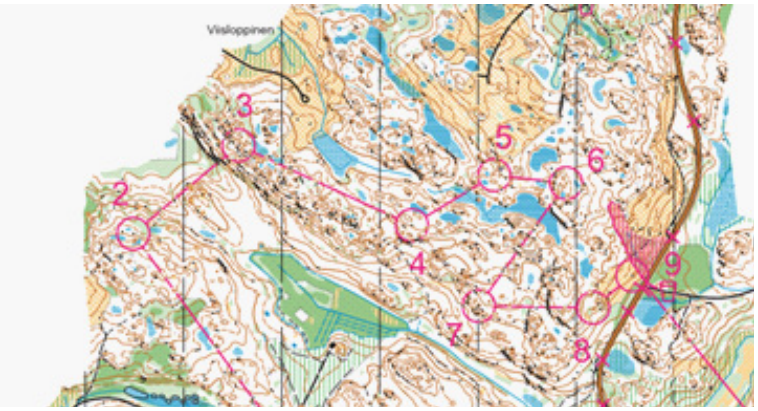

Loppujen lopuksi ratamestarit saivat erittäin positiivista palautetta monipuolisista ja haastavista radoista. Eli iso kiitos Laurille ja Eerolle sekä muille ratamestariryhmäläisille loistavasta työstä!

Ruusut ja risut [Heinäkuu 2017]

Nyt kun kisat on saatu jälleen kerran hoidettua kunnialla läpi, niin on sitten itsepohdiskelun paikka. "Missä onnistuttiin? Mitä tekisin toisin? Missä on selkeästi parannettavaa?"

Itse kisat onnistuivat todella hyvin. Myös eurot kertovat, kuinka onnistuttiin... Ja onnistuttiinhan me... Kaikkien aikojen paras tulos Grano Gameseista näyttökisojen ja mainostuksen ansiosta. Se on tuuletuksen paikka! ME TEHTIIN HIENOT KISAT JA HUIPPUTULOS – Kiitos Pyrtsäläiset!

Näiden lisäksi laitettiin palautekysely kilpailijoille ja toimitsijoille internettiin. Vastauksia tuli runsaasti ja näitä tullaan varmasti hyödyntämään tulevissa koitoksissa. Hyvä niin!

Itse on pakko todeta, että kyseinen viikonloppu ja näiden kisojen järjestäminen ei ihan heti unohdu mielestäni. Kokemus oli työläs, mutta erittäin positiivinen. Tämä on juuri tätä rakkautta omaan lajiin nimeltä suunnistus.

Lopulta sain itse kokea kuitenkin tärkeimmän ja oleellisemman palautteen omalta pojaltani tekstiviestillä:

"...Toivoisin et ens vuonna olisit vain katsoja ja mun suunnistustsemppari ja valkku..."

Niin, aikansa kutakin. Itkuhan tuossa tuli, kun olen rehellinen. Lasten suusta totuus tulee...

Kiitos vielä seurakavereille mahtavasta suunnistusvuodesta 2017!

Rauhaisaa Joulun odotusta ja menestyksellistä Uutta vuotta 2018!

TILAUSLIIKENNE
Atro Vuolle

Pyrintöläiset arvokisoissa

Pyrintölainen suunnistusvuosi 2017 on ollut monenlaisella mittarilla huippuvuosi. Sekä Tartossa juostuihin MM-kisoihin että Tampereella ja Slovakiassa juostuihin nuorten MM- ja EM-kisoihin osallistui kuluneena kesänä useita pyrintöläisiä. Pyöräsuunnistajat taas ovat kisanneet mitaleista… Menestyskin on ollut huimaa, kun tuliaisina on ollut niin aikuisten kuin nuortenkin arvokisamitaleja sekä nuorten maailmanmestaruuksia. Koska lista on pitkä, toimitus pahoittelee jo valmiiksi, jos jokin meriitti on tästä listauksesta päässyt pois tipahtamaan.

MM-kilpailut, Viro

Venla Harju: pronssia keskimatkalla ja viestissä, sprintissä 4.
Saila Kinni: pitkällä matkalla 19.
Aleksi Niemi: viestissä 8.
Florian Howald: pronssia sprinttiviestissä, keskimatkalla 7.
Johan Runesson: pronssia viestissä, keskimatkalla 4, pitkällä matkalla 8.

Nuorten MM-kilpailut, Tampere

Lotta Eerola: viestissä 5, keskimatkalla 11.
Simona Aebersold: kultaa keskimatkalla, sprintissä ja pitkällä matkalla, hopeaa viestissä
Valerie Aebisher: hopeaa viestissä, sprintissä 5., keskimatkalla 7. ja pitkän matkalla 10.
Maelle Beauvir: viestissä 6.
Pascal Buchs: pitkällä matkalla 9. ja viestissä 6.

Nuorten EM-kilpailut, Slovakia

Lotta Eerola: viestissä 4., pitkällä matkalla 10.
Mikko Eerola: viestissä 4., pitkällä matkalla 5.
Leo Matinheikki: hopeaa pitkällä matkalla

Pyöräsuunnistuksen nuorten MM-kilpailut, Liettua

Saara Yli-Hietanen: kultaa viestissä, sprintissä 6.
Kaarina Nurminen: kultaa viestissä, keskimatkalla 4.
Juha Lilja: pronssia spintissä

Pyöräsuunnistuksen nuorten EM-kilpailut, Ranska

Saara Yli-Hietanen: kultaa keskimatkalla, pitkältä matkalla ja viestissä, pronssia sprintissä
Kaarina Nurminen: kultaa viestissä ja pronssia keskimatkalla
Juha Lilja: hopeaa viestissä, keskimatkalla 4.
Antti Rissanen: sprintissä ja viestissä 4.

Veteraanien MM-kilpailut, Uusi-Seelanti

Asko Brax: sprintissä 5.
Leena Brax: pronssia sprintissä, pitkällä matkalla 6.

Venla Harju ja Lotta Eerola kirjoittivat HM:n pyynnöstä omista ajatuksistaan kesän arvokisoissa.

MM-keskimatka 2017 Venlan silmin
Bongaa *häiriötekijät*

Nousen bussiin, joka vie minut karanteenista esilähtöön. Kävelen käytävää *liudan arvokisamitalisteja* ja keskimatkan spesialisteja ohitse aavistuksen hermostuneena. Onneksi Marika istuu viereeni. Ainiin, hänelläkin on keskimatkan EM-mitali. Muistutan itselleni, että on jo saavutus olla tässä, ja tunnenkin hermostuksen vaihtuvan ainakin osittain ylpeyteen ja odotukseen. Pääsen juoksemaan lempimatkaani MM-kisoissa paremmassa valmiudessa onnistua kuin 2013 tai 2014.

Esilähtöön päästyäni aloitan verryttelyn ja keskityn mallisuunnistuskartan tarkkailuun. Juoksen kevyttä vauhtia, mutta tipahdan kartalta melkein heti. En saa selvää tiheikköjen rajoista tai kuvauksesta, eivätkä käyrätkään ole kovin selviä. En enää tiedä, juoksenko katkopolkua vai ylimääräistä uraa. Meinaan jälleen hermostua, mutta nielen ylpeyteni ja juoksen samaa reittiä takaisin alkuun paikantamaan itseni. Hieno homma, *en osaakaan enää suunnistaa*.

Saan lopulta lämmitettyä kropan ja otan muutaman kovemman vedon kartalla, mutta jälleen ammun vinoon. Tajuan, ettei tänään ole ampumiskilpailut. Laitan tavarat kuljetukseen, otan viimeiset geelit ja vesihörpyt, ja siirryn kutsuttavaksi. *Toivon hetken, että **Antti** olisi lähettämässä minua matkaan,* eikä sairaana kotona, mutta hänen sanojen-

Venlan kuva: Kimmo Hirvonen

sa mukaan: kyllä mä pärjään. Joka tapauksessa, vaikka kuinka kiitollinen olen päästessäni tähän kisaan mukaan ja vaikka kuinka hyvin onnistun mielikuvillani rauhoittamaan itseni, *sydämeni takoo* minuutin viivalla seistessäni ihan kuin juoksisin kovempaakin vetoa. Vielä kerran syvään hengitys, ja sitten piiiiip!

Juoksen pururataa kohti koota ja yritän saada käsityksen ensimmäisestä rastista. Päätän juosta vasemman kautta vähän pidemmälle tiehen tukeutuen, mutta jalat vievätkin *innostuksessaan* minut metsän puolelle melkein heti. Yritän rauhoitella päätäni samalla kun *koitan juosta aggressiivisesti kaatuneiden puiden peittämässä rinteessä.* Näen odottamani notkon, kuvittelen erottavani keskivihreän tiheikön vaaleanvihreästä ja *seuraan heikkoa uraa* mielestäni oikeaan suuntaan. Tulen avoimempaan metsään ja laskeudun käyrän odottaen rastilippua edessäni, mutta sitä ei siinä ole! PJR, tuossa on kuoppa, tuolla on tasanne, mun on täytynyt tulla vasemmalle vinoon. Säntään oikealle, näen supan ja huh, rastin. *Kahdenkymmenen sekunnin virhe heti ykköselle jää kalvamaan ikävästi,* mutta saan rauhoitettua itseäni sen verran, etten aivan päättömästi lähde juoksemaan.

Kahdella seuraavalla välillä *ei tunnu suunnistus sujuvan,* vaan joudun hiljentämään ja kerran pysähtymäänkin, mutta pysyn halutulla reitillä. (Väliajatkin alkavat näyttää paremmilta) Neloselle on hieman pidempi väli, ja uskallan hetkeksi juosta rohkeammin suunnalla kohti isoa suppaa. Laskeudun muutaman käyrän ja oletan olevani supan pohjalla, vaikka *peitteisyyden takia en näekään* muita reunoja. Seurailen jälleen uraa ja tiputan sen mukana ylimääräisen käyrän, jotta en joudu menemään vatukkoon. *Yhtäkkiä ura katoaa,* mutta jatkan suoraan tiheikössä ja odotan rastiharjannetta. Juuri kun jo luulen, ettei se tulekaan ja olen vikapaikassa, mäki alkaa nousta nenän edestäni. Nelonen ja pian myös vitonen klaarattu.

Kutoselle on jälleen pidempi väli, ja nyt sen puolivälissä ylämäessä alkaa vihdoin tuntua fyysisestikin, että tässä mennään eikä meinata. Pysyn suunnassa ja varmistan tien vierestä keltaisen supan ennen kuin jatkan toisen puolen tiheikössä kohti rinteen reunaa. *Parempaa kulkukelpoisuutta etsien* meinaan kääntää liikaa vasemmalle, mutta huomaan u-supan, josta otan varmistaen oikean suunnan kohti rastia. Leimaan jyrkän alamäen jälkeen touch-free leimauksella vauhdissa jatkaen suunnilleen kohti tietä. Ennen tien ylitystä koitan vielä saada selvää järkevästä rastinotosta, mutta *käyrien suuntia on vaikea ymmärtää.* Ylityksen jälkeen joudun siis tarkistamaan uudelleen, kuinka rastille löytää. Nyt näen, että rasti on selvästi rinteessä supan oikealla puolella, enkä laske suppaan, johon tekisi mieli. Sieltähän se lippu pusikosta epäselvän notkon pohjalta ilmestyykin.

Kasiväli näyttää ensisilmäyksellä helpolta, harjanteen yli vain seuraavaan suppaan. *Harjanne ei kuitenkaan hahmotu* alhaalta päin, ja käyrätkin tuntuvat mutkittelevan eri suuntiin joka tasossa. Pakko vain tarkkailla kompassia ja nousta luottaen, että suppa on selkeämpi. No, eipä juurikaan, mutta *edestäni vilahtaa 2 min eteeni lähtenyt Ruotsin* ***Lina Strand,*** ja hänen suuntaansa kääntyessäni näenkin jo rastin. Vielä lyhyt ylämäki ysille ja pääsen yleisön eteen varvaukseen. Jalan alla pettävällä hiekalla sutiessani *kuulen olevani mitalivauhdissa*. Oho! En ollut ajatellut lopputulosta suunnistaessani alkurataa, eivätkä mielikuvani tilanteesta ole sittenkään olleet näin todentuntuisia, joten häkellyn. Koitan lukea rataa eteenpäin ja varvauksen loputtua päästä ennakoihini kiinni, mutta olen liian tärinöissäni toimiakseni johdonmukaisesti. Katson kompassia ja odotan pientä suppaa toisen supan jälkeen. Tuolla on suppa! Laskeudun sinne ja kas, ei rastia. Missä nyt olen? Joudun käymään läpi, mistä olen tullut ja mihin päätynyt. Hoksaan sen onneksi pian ja korjaan rastille. Strand tulee melko passiivisena perässäni.

Olen katsonut 11-välille reitinvalinnan hieman vasemmalta kuviorajan kautta, jotta pystyn pitämään vauhtia. Juoksen suunnalla kohti supan reunaa ja kaarran sen jälkeen tiheikön vasemmalta puolen, jolloin Strand pääsee oikealta edelle. Nyt edessäni hän hidastelee, ja tietysti *haluan ohittaa hänet äkkiä.* Ohituksen vauhdilla sinkoudun kuitenkin yllättäen eri suppien väliin kuin mihin piti, ja joudun muuttamaan suunnitelmaa. Täällä joudun suunnistamaan tarkemmin, ja olen parinsadan metrin matkalla monta kertaa epävarma. Jatkan kuitenkin, ja huh, lopulta näen kuviorajan mäen päällä ja löydän rastille.

Saattaa olla, että *huokaisen hieman helpotuksesta* selvittyäni mielestäni vaikeasta välistä kunnialla, tai sitten *mitaliajatukset kammoavat takaraivossa,* mutta lähden huolimattomasti ja kiireellä seuraavalle välille. Odotan, että kohta eteeni aukeea laakea suppa, josta tarkennan suunnistusta kohti rastia, mutta sitä ei vaan tule. Olen varmaan tiheässä mennyt harjanteen väärää puolta, ja nyt pitää korjata oikealle. Laskeudun suppaan ja *"nyt lyö tyhjää",* mikä suppa tämä onkaan? Varmaan tuo rastia edeltävä? Rastin on siis oltava tuossa vasemmalla nenän päällä. Strandkin epäröi siellä päin. Nousen ja mitä? Ei rastia. Missä missä voin olla? Ehkä tuo olikin yhtä pohjoisempi suppa ja rasti on vielä edessä päin, sinne siis! Vaan ei. *Ja mihin se Strandikin meni?* Nyt en enää tiedä yhtään missä olen, mistä olen tullut ja mihin mennä. Haa! Etelässä on polku lähellä, suunta ja sinne! Polku tuleekin vastaan nopeasti ja tajuan heti missä sillä olen. *Siinä meni mitali, voi* ****. No, ehkä kymppisakkiin on vielä mahdollisuudet, jos juoksen hyvin, sekin on hieno sijoitus, nyt tsemppiä. (Todellisuudessa tässä kaikessa meni alle minuutti ja olin edelleen kolmantena)

Kolmelletoista *luen käyrät väärin päin* ja juoksen supan reunaan mäen reunan sijaan, mutta huomaan asian ja korjaan tilanteen nopeasti. Neljälletoista metsä on vähän avoimempaa ja pystyn juoksemaan kovempaa samalla ohittaen Strandin. Viidelletoista juoksen edelleen aggressiivisesti, mutta muutaman käyrän turhaan ja *alan olla hieman hapoilla.* Omasta mielestä suuren suuri virhe kisassa jo tehtynä ei varsinaisesti helpota hapotusta. Hapot vain nousevat, kun kuudelletoista on jälleen tiukka penkka ja seitsemälletoista kameramies lähtee perääni. Seitsemältätoista lähtiessäni luulen katsovani suunnan, mutta juoksenkin vain kohti valoa, joka tulee risteyksen sijaan avoimesta supasta. *Sätin itseäni* saniaisten keskellä ja yritän päästä pois. En kuitenkaan muista katsoa kompassia, joten suuntani kääntyy edelleen vinoon. Huomaan olevani taas kaukana sieltä missä haluaisin olla, ja ärsyyntyneenä käännän kohti rastia. Ja kukas se sieltä eteeni ilmestyy. Strand ei näytä taaskaan kovin varmalta sijainnistamme, mutta olen kyllästynyt omiin virheisiini ja luovuttanut kymppisakkisijoituksesta, joten seuraan häntä hieman mutkitellen rastille.

Noustessani penkkaa ylös kahdeksaltatoista kerään vielä kerran itseni, sillä onhan tämä MM-kisa, jossa haluan maalissa tuntea yrittäneeni kaikkeni. Tiedän, ettei matkaa ole enää paljoa jäljellä, joten kestän pahan olon ja nostan vauhtia takaisin. Ilmestyn tiheikkösupasta aukon reunaan rastille, jossa leimatessani kuulen **Raukon** ja kumppaneiden huutavan jotain mitalista. Mulleko ne huutavat? Kuulenko väärin? Ei, kyllä siellä huudetaan, että sekunneista on kiinni! *Apua.* Noniin, ei hätää, kaksi rastia enää, nyt tarkasti, tuosta tiheikköjen välistä ja supan oikealta ja nousen käyrän ja oikealla u-suppa ja edessä notko jossa rasti ja vielä yksi jäljellä ja suunta ja kuvioraja ja mäen pääty ja viimeinen rasti ja jalat viuhtoo hyvä kun pysyn mukana ja silta ja maali on tuolla ja tässä mä nyt annan kaikkeni ja

Ei voi olla totta. No ei nyt ihan vielä, jännitetään loput kilpailijat maaliin. Ei kyllä voi olla totta vieläkään. Mitali sieltä kuitenkin tuli.

Lotta Eerolan ensimmäinen JWOC

Ekat nuorten MM-kisani kisaillaan maastoissa, joissa oon oppinut suunnistamaan. Kuulostaako unelta? Mulla ne eivät sitä olleet.

Pari vuotta ennen MM-karkeloita kaukainen unelmani oli päästä juoksemaan kyseisissä kilpailuissa. Kun kutsu sitten kisoihin kävi, unelma oli totta ja fiilis oli uskomaton.

Viikon alkaessa tunneskaala oli laaja: innostus, ilo, kauhu, jännitys... Tiesin, että todennäköisesti kukaan ei tunne näissä kisoissa tätä maastotyyppiä paremmin kuin minä. Se antoi rauhan keskittyä vain olennaiseen ja luotin itseeni.

Ensimmäinen kilpailu oli keskimatkan karsinta ja se sujui hyvin. Pääsin finaaliin ja sain hyvän ensimmäisen startin viikolle. Itse keskimatkan kisa mua jännitti tosi paljon, mutta kartan käteen saatuani suoritus kulki omalla painollaan. Lopussa tehty virhe jätti vielä hitusen hampaankoloon, mutta MM-debyytissä sija 11. pitää niellä tyytyväisenä.

Sprinttikisa Pyynikillä tuntui hassulta, sillä maasto oli niin tuttu. Fiilis tähän kisaan ei ollut aivan sitä mitä olisin toivonut ja tuloksena oli epäsujuva suoritus, mutta uskomaton kokemus!

Pitkämatka oli etukäteen ajatuksissa ollut pääpäiväni, mutta tein kisan aikana paljon virheitä ja hätäilin turhia. Nautin kisasta, mutta näin jälkikäteen olisi ollut vielä paljon petrattavaa.

Rankan viikon, sekä fyysisesti että etenkin henkisesti, kruunasi viesti. Sain juosta Suomen 1 joukkueessa aloitusosuutta. Suunnistin hyvin, mutta jaloissa alkoivat painaa viikon kisakilometrit. Joukkuekaverini **Amy** ja **Veera**, taistelivat meidät sijalle 5.

JWOC-viikosta jäi käteen aivan älyttömästi oppia. Muistiin painuivat etenkin aivan mieletön kannustus ja fiilis jokaisessa kilpailussa, siitä iso kiitos kaikille jotka viitoituksen varrella karjuivat! Aina välillä "kotikenttäetu" tuntui myös oudolta, sillä kaikki voivat kuvitella samat tutut KooVee naamat lähtöpaikoilla, toimitsijoina tai karanteenibussin vierustoverina.

Näiden kisojen myötä on hyvä jatkaa kohti tulevaisuuden arvomittelöitä!

Maailman paras suunnistusseura

Saana Vahvelainen

Pyrintö otti historiansa toisen voiton 25-mannassa lokakuussa, ja äärimmäisen kovasta joukkueesta kertoo jotakin myös se, että joukkueen 25 suunnistajasta kymmenen on kilpaillut tänä vuonna maajoukkueessa arvokisoissa. Viestin kaksi ensimmäistä osuutta ovat yksilöosuuksia, jonka jälkeen seuraa viisi neljän suunnistajan osuutta. Kolme viimeistä osuutta suunnistetaan jälleen yksin.

Viestin ensimmäiset osuudet sujuivat tasaisen varmasti ja Pyrinnön ero kärkeen oli suurimmillaan miesten viidennen osuuden jälkeen noin 2,5 minuutissa. Jo ennen viimeisiä yksilöosuuksia alkoi näyttää siltä, että kilpailu on kahden seuran kauppaa, kun IFK Göteborg ja Pyrintö karkasivat muilta. Naiset ovat perinteisesti juosseet viestin 3. osuuden, mutta tälle vuodelle uudistetussa osuusjaossa naiset olivat saaneet kuudennen ja jopa ratkaisevan yhteisosuuden. Naisten mukaan tossu kulki Botkyrkan maastoissa erinomaisesti ja tästä syystä Lotat Eerola ja Karhola sekä Sonja Kyrölä ja Anni-Maija Fincke nostivat Pyrinnön vain kahden sekunnin päähän kärjestä.

Miehet seitsemännellä ja 23. osuudella pysyivät kärjen tuntumassa, jolloin Johan Runesson pääsi taistelemaan toiseksi viimeisellä eli 24. osuudella IFK Göteborgin norjalaisen maajoukkuesuunnistajan Eskil Kinnebergin kanssa jopa koko kilpailun ratkaisemisesta. Johan saavutti Eskilin alkumatkan jälkeen, ja miehet etenivät loppuosuuden yhtä matkaa. Johan onnistui kuitenkin nostamaan Pyrinnön kilpailussa ensimmäisen kerran johtoon vaihtaen juuri ennen IFK Göteborgia.

Viestin ratkeaminen oli varsinainen jännitysnäytelmä, kun Venla Harju pääsi ankkuriosuudelle ainoastaan sekunnin ennen IFK Göteborgin Sara Hagströmiä. Alkumatkan haastavassa maastossa naiset suunnistivat yhdessä pummaten useammankin kerran, mutta viestin ratkeaminen tapahtui Venlan mukaan muutamaa rastia ennen maalia, kun jälleen virhettä tehdessään hän sai itsensä kiinni ja meni rastille, mutta Sara ei enää seurannutkaan. Lopulta Venla saapui maaliin 1min 38sekuntia ennen IFK Göteborgia, joten koko joukkueella oli hyvin aikaa ottaa voittoisa ankkuri maaliin.

Pyrinnön voitokkaassa joukkueessa juoksivat:

1. osuus: **Elias Kuukka**
2. osuus: **Saila Kinni**
3. osuus: **Janne Märkälä, Leo Matinheikki, Jarkko Huovila, Jouni Mähönen**
4. osuus: **Ilona Tikkakoski, Annika Viilo, Aapo Liponkoski, Mikko Heinämäki**
5. osuus: **Tobia Pezzati, Anton Kuukka, Aleksi Niemi, Florian Howald**
6. osuus: **Lotta Eerola, Anni-Maija Fincke, Sonja Kyrölä, Lotta Karhola**
7. osuus: **Antti Saikko, Mikko Eerola, Teemu Eerola, Leo Laakkonen**
23. osuus: **Tuomo Haanpää**
24. osuus: **Johan Runesson**
25. osuus: **Venla Harju**

Samassa keskuksessa kilpailtiin myös tasan 20 vuotta sitten, jolloin Pyrinnön sijoitus oli 4. Tuosta joukkueesta tänä vuonna voittamassa olivat edelleen Annika Viilo, Tuomo Haanpää, Janne Märkälä ja Jouni Mähönen.

Mukana matkassa oli tänä vuonna neljä joukkuetta, joten 25-mannassa Tukholman eteläpuolella lähistöllä kirmasi yhteensä sata pyrintöläistä suunnistajaa.

HALOKEENI MAGAZINE

Venlan kuva: Kimmo Hirvonen

KAIKKIEN PYRINTÖLÄISTEN OMA JOULUKUUSIKAUPPA MYY JÄLLEEN

JOULUKUUSIA

Laadukkaita metsäkuusia ja leikattuja viljelykuusia

MYYNTIPAIKAT

KISSANMAA: Kissanmaankadun ja Hippoksenkadun risteys
RUOTULA: Jaakonmäen- ja Tornimäenkadun risteys
RISSO: Orimuskadun ja Rissonkadun risteys
HERVANTA 1: Teekkarinkadun ja Sähkökadun risteys
HARVANTA 2: Opiskelijankatu 5
HALLILA: Pehkusuonkatu 21(Sale)

MYYNTIAJAT:

Sunnuntai	17.12	KLO 11 – 17
Keskiviikko	20.12	KLO 13 – 18
Torstai	21.12	KLO 13 – 18
Perjantai	22.12	KLO 13 – 18

OSTA PAIKAN PÄÄLLÄ TAI TILAA SOPIVA KUUSI ETUKÄTEEN
/ ESA MARTTI 0400-838 503